

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

ACTUALIS 11

Revista Liceului Teoretic
Ioan Slavici - Panciu



Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

CINE SUNT EU? Sentimentul apartenenței. Perspective asupra identității

„Fă-ți griji pentru conștiința ta, nu pentru reputația ta. Conștiința este ceea ce ești tu, reputația este ceea ce gândesc ceilalți despre tine. Iar ceea ce gândesc ceilalți despre tine este problema lor.” (Charlie Chaplin)

Cândva am citit citatul de mai sus. Nu știu să spun când sau unde, cert este că mi-a rămas atât de bine imprimat în gânduri, încât nu mai dacă închid ochii o fracțiune de secundă mi-l pot aminti ca o întâmplare proaspăt petrecută. Poate că el nu este unul dintre cele mai bune și cunoscute citate ale lumii, însă pentru mine reprezintă de fiecare dată o reînnoire a sinelor pierdute, atunci când mă caut. Ca orice om, simt uneori nevoia să stau față în față cu mine și să povestim. Mă cert, mă ascult, îmi dau sfaturi, mă încurajez, dar de cele mai multe ori rămân cu enigma unei întrebări la care de fiecare dată îmi dau alt răspuns: cine sunt eu? Da. Cine sunt? De fiecare dată îmi răspund și sunt absolut convinsă că acela a fost cel mai bun răspuns. Dar de ce răspund mereu diferit? Chiar sunt atât de schimbătoare? Chiar nu am reușit până acum să-mi croiesc un drum care să mă definească? Poate că da, poate că nu. Ideea la care am reușit să ajung până la urmă, ar fi aceea că niciodată nu m-am interogată ca un tot. Am pus întrebări părților din mine, așa că, răspunsurile pe care le-am primit au fost doar părți din ce sunt. Bănuiesc că răspunsul final va fi peste ani și ani, atunci când omul din mine va fi evoluat îndeajuns, încât să-și poată permite să spună o concluzie, să tragă o linie și să mă lase sau nu să fiu mulțumită de mine. Poate că asta ar fi și ideea. Nu primim puterea de a ne realiza o introspecție amănunțită decât spre finalul vieții, când lucrurile sunt așezate și avem înțelepciunea anilor trecuți de a ne analiza. Lucrul acesta cred că se întâmplă pentru a ne face să dăm ce e mai bun din noi, să alergăm în continuu spre o mai bună versiune a noastră.

Sentimentul apartenenței se naște încă din primele zile ale vie-

ții. Când suntem mici, stăm lipiți de mamă. Acolo e cel mai bine. Când creștem, vrem siguranța din brațele tatălui. Pe parcurs, însă, aparținem multor lucruri. Unei școli care ne pune bazele unei educații, unui liceu care ne formează. Eu m-am format și am



aparținut LIS-ului. Nu am cum să uit, nu am cum să trec peste anii de liceu. Oriunde ai fi, cât de mulți ani să fi trecut, nu ai cum să nu te simți încă LIS-ean. E ceva ce rămâne în suflet ca o amprentă frumoasă, pe care nu se așază niciodată praful, pentru că te reîntorci la ea. Nu se poate să nu treacă un timp în care să nu îți amintești ceva din liceu; ce ai învățat, un coleg, un profesor, o întâmplare. De la LIS am primit multe lucruri și mi-aș dori, cumva, ca în timp, să îl pot răsplăti. Liceul are obiceiul de a-ți oferi totul pe viață. Am primit prieteni, amintiri, cunoștințe, dar mai important ca toate, m-am primit pe mine și am avut curajul să pornesc, după patru ani, la un drum lung. Astăzi, nu pot decât să-i doresc să aibă parte de cât mai mulți tineri care să-l iubească și să-l considere parte din ei. Tineri care, oriunde s-ar afla în lume, își amintesc de LIS, de acasă, de România.

Când am început să scriu aceste rânduri, m-a călăuzit din plin inspirația, până am amintit numele țării mele. Din punctul meu de vedere, e greu să explici apartenența la România. Român te naști și o simți toată viața. Nu știu cum aș putea caracteri-

za sentimentul acesta, însă, eu simt că sunt român cel mai bine atunci când citesc sau aud criticile la adresa țării mele. În interiorul meu, simt o mahnire adâncă, ca atunci când mi-ai jigni un om drag, simt nevoia să ripostez, mi-aș dori să schimb ceva și îmi pun speranța ca într-o zi să pot contribui ca lucrurile să fie mai bune. Simt România de fiecare dată când ascult Imnul. Fiori reci îmi străbat tot corpul și de undeva, tot din interior, trăiesc un sentiment de patriotism puternic. Am simțit că sunt român la fiecare competiție sportivă, școlară, științifică de unde românii, cu puținul care le-a fost oferit, s-au întors învingători. Știi că ești român atunci când, în orice limbă ai încerca să scrii, să exprimi ceva, știi că cel mai bine, tot în română se înțelege. Îmi doresc, însă, ca România să primească ce merită. Să își primească românii înapoi cu brațele deschise, să nu-i lase să plece și să le ofere mândria că sunt români și că muncesc pentru țara lor.

Așadar, cine sunt eu? Nu știu. Sunt atât de multe perspective asupra sinelui, încât mi-ar fi greu să le enumăr. De fapt, nici nu le-am descoperit încă pe toate. Dar știu sigur că sunt ceea ce vreau să fiu, pentru ceea ce muncesc, pentru ceea ce lupt. Fiecare dintre noi trebuie să înțeleagă că e unic, dar că toți stau sub numele de „eu”. Copil, elev, student, părinte, frate, fiu, prieten, avem posibilitatea să fim de toate, de aceea e de datoria noastră să ne îmbogățim cât mai mult „eu-l” ca să îi putem oferi cât mai multe ipostaze de substanță, cât mai multe satisfacții.

Și sper ca peste ani, să mă pot privi nu într-o oglindă spartă, parafrazându-l pe Octavian Paler, ci într-o oglindă care să reflecte un om împlinit.

Anda MERLOIU
Absolventă LIS
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)

Editorial
pag. 1

Cine sunt eu? Sentimentul apartenenței. Perspective asupra identității - pag. 1

Profil Liceal
pag. 2

- Scrisoare către un tânăr licean (de la un alumnus cu intenții bune) - pag. 2
- Secretul succesului în anii de liceu - pag. 3
- Modelul meu în viață este... - pag. 4
- Compromisuri zi de zi - pag. 5
- Consiliul Școlar al Elevilor - pag. 6
- Premiu european pentru redacția ACTUALIS - pag. 7
- ACTUALIS și PROTHA la Siria - pag. 8
- CANTABILE la Festivalul *Gavriil Musicescu* - pag. 9

EU-RO
pag. 12

- Respectul pentru diversitatea culturală - pag. 10
- Youth exchange „Twenties - work in progress” - pag. 11-12
- Cu cea mai bună prietenă la pas prin... Italia - pag. 12-13
- Scotland is wonderful! - pag. 14-15

In Extenso
pag. 18

- Monica Nițoiu, o româncă la... Chicago - pag. 16-17
- Despre jocuri și alți demoni - pag. 18-19

Pro Comunitate
pag. 22

- Ioan Slavici, personalitate a culturii române - pag. 20
- Costumul popular românesc - pag. 21
- Strategia Națională de Acțiune Comunitară - pag. 21-22
- Mâncăți cu IMPACT! - pag. 22-23
- Panciu în fotografii de altădată - pag. 23-25

Cântecul Muzei
pag. 28

- Între universuri divergente - pag. 26-29

Ex Cathedra
pag. 32

- Descoperirea tezaurului geto-dacic de la Vânători - pag. 30-31
- De ce la DREPT? - pag. 31
- Interviu cu Geanina Daniela Enache - pag. 32

Zoom Cultural
pag. 35

- Omul de zăpadă care voia să întâlnească soarele de Matei Vișniec - pag. 33
- Băiatul cu pijamale în dungii de John Boyne - pag. 34
- Străinul de Albert Camus - pag. 35
- Fantomele lui Goya - pag. 36
- *Un student de altădată* de Ionel Bandrabur - pag. 37-38
- Orașul iubit de Ionel Bandrabur - pag. 38-39
- Constantin Brâncuși, sculptorul infinitului - pag. 40
- Nicolae Labiș, poetul adolescent - pag. 41
- Misterul morții lui Nicolae Labiș - pag. 42

Zodia Elevului
pag. 45

- Mamă la 16-17-18 ani - pag. 43
- Vreau să slăbesc cu orice preț. Tulburări de alimentație - pag. 44-45
- Timpul infinit dar totuși limitat - pag. 45
- Regăsirea copilului din noi sau Întoarcerea la autenticitate - pag. 46
- Traficul de ființe vii - pag. 47
- Spune NU drogurilor - pag. 47-48
- NU, mamă ... - pag. 48

Scrisoare către un tânăr licean (de la un alumnus cu intenții bune)

Nu o să irosesc timp cu siropoșenii despre școală și toamnă și mirosul cărților noi sau al creioanelor proaspăt ascuțite. Știu că n-ai timp de asta și nici n-o spun pe un ton condescendent. E OK. Poate că eu însămi, la un moment dat, dacă mi-aș fi petrecut mai puțin timp celebrând anotimpurile ca vreun Vivaldi post-decembrist, aș fi avut mai mult de câștigat în orizontul mai larg al vieții de adult. Nu am făcut asta și nici nu s-a dezvoltat a fi chiar așa de rău. Dar destul despre mine. Cuvintele astea sunt strict pentru tine. Pentru tânărul care abia începe să priceapă viața ca pe ceva complex și necunoscut și, cu siguranță, al naibii de captivant. Ești în liceu și ai toate aceste opțiuni. Ți se fac o tonă de promisiuni despre ce se va întâmpla „DUPĂ”. Ca și cum fiecare zi este un exercițiu activ pentru viitor și tot ce urmează va depinde de performanțele obținute la „SIMULARE”.

Ei, bine. Am vești pentru tine. E parțial adevărat. Toate examenele pe care urmează să le dai, mai devreme sau mai târziu, într-o proporție mai mică sau mai mare, vor afecta un procent din adultul care urmează să devii. Tot ce te rog eu, din locșorul meu abstract și confortabil al anonimității practice, cu voia ta, este să nu uiți niciodată să ridici capul din iarbă, în cursa asta către maturitate, și să te uiți la linia orizontului. Pentru că e vastă, e plină de inegalități minunate și e ceea ce va defini, în cele din urmă, nu doar identitatea ta profesională, dar și substanța persoanei care urmează să se formeze în creuzetul care se numește „liceu”.

Nu spun că un adult de doar 27 de ani are toate răspunsurile, dar uite câteva chestiuni asupra cărora poate mi-ar fi plăcut să zăbovesc mai mult, cu vreun deceniu în urmă, precum și câteva care, chiar fără să îmi dau seama, și-au lăsat o amprentă incredibil de frumos colorată pe coala albă care eram atunci.

Dacă nu ai deja una, găsește-ți o pasiune. Ești în trupa de teatru? Dă-ți silința. Citește Ibsen și Lermontov și Arthur Miller. Mergi și vezi alți oa-

meni făcând ce iubești. Vorbește cu alți împătimiți de ceea ce te pasionează. Nu vreau să vând finalul sau ceva, dar secretul e că, chiar dacă hobby-ul tău nu se va transforma într-o profesie, într-o chemare divină sau într-o carieră de succes, crede-mă, prietenii reale și durabile tind să se formeze între oameni care impart o astfel de activitate. Deseori, se întâmplă acest lucru minunat în care nu mai ai nevoie de mentori intangibili al căror cuvânt e mesianic, pentru că, în timp, voi deveniți propriii voștri mentori, pe picior de egalitate. Iar asta naște o formă de respect și de cunoaștere greu de replicat în condiții controlate.

Unul din cele mai plate, dar și importante lucruri pe care mi le-aș spune, dacă aș avea șansa ingrată să întâlnesc o variantă a mea de 17 ani, ar fi că nu există, pur și simplu nu există materii la școală care să valoreze, în perspectivă, mai mult decât altele. Și știu că aici trebuie să existe niște paranteze și adnotări pentru voi, domnii profesori, care știu că faceți tot ce vă stă în putință ca să îi treceți pe tineri de acele obstacole inevitabile și aproape birocratice ale examenelor de final.

Uite care e treaba. Trebuie să înveți la română. Trebuie să înțelegi integralele alea până la urmă. Trebuie să iei Bacul cu bine sau să iei nota aia pe care ți-ai propus-o la olimpiadă. E în regulă să ai obiective academice. Dar niciodată, niciodată să nu pierzi din vedere tot aflul de cunoaștere pe care ți-l acordă toate celelalte materii pe care nimeni, în viitor, n-o să-și facă timp și răbdare să ți le mai explice. Toate lucrurile aparent insignifiante, de la istoria artei la legi ale fizicii sau structura celulei animale. Tot ce ai ocazia să înveți acum îți oferă o oportunitate incredibil de convenabilă temporal să descoperi câte ceva despre lumea asta imposibil de încorporat într-o enciclopedie.

N-o să îți spun cât de important este să știi cel puțin două limbi străine, nici cât de musai musai e să știi ce să faci în fața unui calculator în afară de internet browsing, pentru că

știi deja, sunt convinsă.

Dar o să te mai plictisesc doar cu două lucruri care, chiar dacă la un moment dat îți vor părea a doua natură, sunt greu de asimilat dacă nu începi de timpuriu.

Cunoaște-ți limba maternă. E o datorie civică, pe cât de pedant sună. Învață să vorbești corect. Să scrii corect. Și nu, nu mă refer aici doar la cratime sau la evitarea prescurtărilor de chatroom. Scrie cu diacritice, peste tot. Unii te vor considera snob o perioadă, dar tu n-ai fost niciodată genul căruia să-i pese de astfel de etichete. Și vei vedea că o să devii un fel de trendsetter în timp, fără ca cei din jurul tău să își dea seama. Indiferent de context, indiferent de nivelul de intimitate al raportului social în care te regăsești, întotdeauna vei avea de câștigat dacă articulezi corect, dacă folosești topica prielnică, dacă eviți un anacolut supărător. Nu exagerez când spun asta și nu prea ai de ales, dacă decizi să mă crezi, decât să iei un sfat de la un necunoscut bine intenționat. Ei bine, înainte să îți pierd complet interesul, o să mă lansez într-o cursă sinucigașă și o să te sfătuiesc să îți cunoști țara. Să îți cunoști drepturile, să știi de ce există și ce fac instituțiile statului, pe scurt, să pricepi talk-show-urile de la TV fără dicționar și să îți împrășpezezi nițel memoria cu lucrurile acelea despre care vorbea profa de istorie într-a șaptea, la cultură civică.

Probabil că aș putea să mai continui vreo două paragrafe înainte să sun ca un bătrân arogant și desuet care crede că știe mai multe doar pentru că, arbitrar, a petrecut mai mult timp pe aceeași planetă, dar am să mă opresc aici, cu iterarea unui singur gând. Te simpatizez sincer, să știi, nu pentru că ai tot timpul ăsta liber sau posibilitatea a cine știe ce alegere (cu toții le avem, indiferent de vârstă, să ții minte asta), ci pentru că știu că ești o persoană cu o sete de cunoaștere greu de stăvilit. Și asta e, probabil, cea mai frumoasă virtute pe care o poți avea. Oricând.

Alexandra CONSTANTINOVICI
absolventă LIS

Secretul succesului în anii de liceu - de la un student către viitorii studenți

Succesul are accepțiuni diferite pentru fiecare dintre noi. Pentru unii, succesul reprezintă note mari și aprecierea celorlalți, pentru alții, o gașcă numeroasă și distracție multă în timpul liber. Fiecare dintre noi se gândește însă și la viitor, iar munca din liceu este importantă și poate face diferența mai târziu. Indiferent de scop, reușita este o sumă de lucruri săvârșite și de decizii bine luate. Orice ai face, când muncești cu sârg, nu ești delăsător și crezi în tine, nu ai cum să nu ai succes. Astea sunt lucrurile pe care, după părerea mea, trebuie să le faci fiecare licean:

- Învață constant.

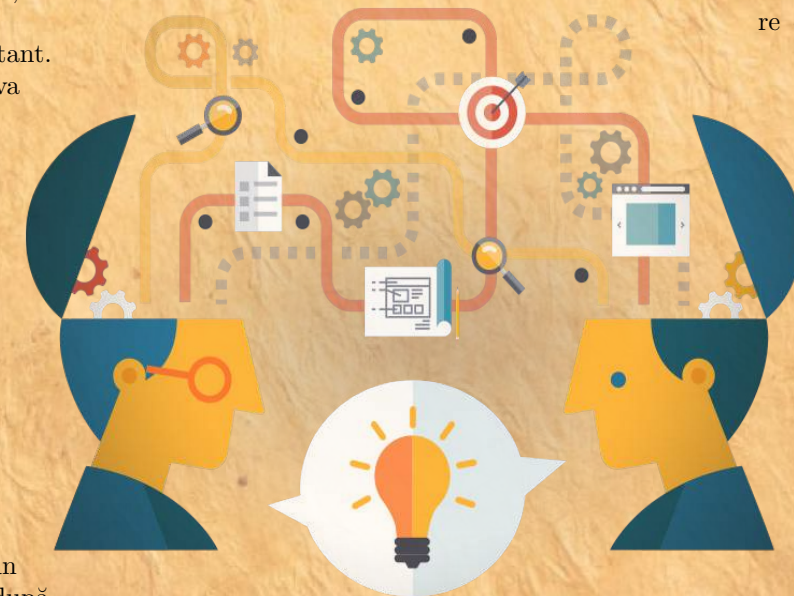
Când te lovești de ceva neobișnuit pentru tine, primul instinct este să ți se pară greu de făcut. Adevărul este că nu ai de unde să știi ce te așteaptă în viitor, așa că e bine să muncești permanent. Nu promovarea examenului de bacalaureat este țelul suprem, să înveți pentru tine și să rămâi cu un bagaj de cunoștințe după fiecare lecție este cu adevărat important. Dacă înveți constant, piesele puzzle-ului se vor îmbina mult mai repede și mai bine la final.

- Învață din orice. Nimic din ceea ce înveți nu este inutil. Cu cât știi mai multe, cu atât poți face mai multe conexiuni și te poți descurca mai bine în situații dintre cele mai variate.

- Învață de la oricine. Profesorii sunt, în primul rând, oameni cu experiență, de la care poți învăța mult mai multe decât aspecte ale materiei predate în clasă. De la ei poți „fura” o

sumedenie de lucruri pe care tu le vei afla mai târziu, uneori prin greșeli. Ai încredere în ei, adeseori te cunosc mai bine decât crezi tu și îți pot da sfaturi cu adevărat folositoare.

- Citește!!! Citește cât mai mult, citește orice! Acum ai timp, mai târziu nu va mai fi așa. Cărțile sunt un izvor nesecat de aventuri și de cunoștințe. Fie că vrei să te relaxezi, să înveți despre dezvoltarea personală sau să evadezi într-o altă lume, indiferent de genul lor, cărțile te vor îmbogăți.



Un limbaj sănătos și variat se formează prin citit. Se știe că oamenii needucați sunt mai ușor de manipulați, nu fi tu unul dintre ei, educă-te, citește! „Lire, c'est boire et manger. L'esprit qui ne lit pas maigrit comme le corps qui ne mange pas!” - Victor Hugo.

- Investește în tine, în dezvoltarea ta. Cea mai de preț comoară pe care o poate avea un om sunt propriile cunoștințe. Este necesar și chiar obligatoriu să tinzi spre o perfecționare

continuă. Investiția în cunoștințe plătește cea mai bună dobândă.

- Fugi de mediocritate! Înțelegi toți în ea, cu acceptul nostru. E mai comod să nu știi, să nu afli, să nu te înconjori de oameni care gândesc profund și îți arată ceea ce nu vrei să vezi. Fiecare are o enormă vină pentru situația mediocră în care este. Încearcă mereu să te depășești, dorește-ți mai mult de la tine, de la viață.

- Implică-te în cât mai multe activități. Succesul trebuie să se manifeste pe toate planurile și care poate fi o mai bună metodă de dezvoltare decât prin participarea la o activitate extrașcolară? Din fericire, în liceul nostru poți face tot felul de lucruri, în funcție de talentul și pasiunea ta. Acolo vei începe să te cunoști mai bine. Cei mai mulți prieteni ți-i vei face tot acolo. Cele mai frumoase amintiri vor fi, mereu, de acolo!

- Nu-ți fie teamă să zbori împotriva curentului cu ideile tale îndrăznețe. Dacă simți că poți, fă-o! Lucrurile geniale în lumea asta au luat naștere din ideile năstrușnice ale oamenilor cărora nu le-a pasat de criticile și comentariile celorlalți. Dacă tu nu ai vise mărețe și o țință în viață, vei ajunge să muncești din greu pentru cineva care are.

- Construiește acum pentru viitorul tău. Cu toții ne-am confruntat, la un moment dat, cu regretul de a nu fi făcut ceva la timpul lui. Nu mai pierde vremea, vei regreta mai apoi timpul irosit.

Andreea CROITORU,
absolventă LIS

Modelul meu în viață este...



Încă de la o vârstă foarte fragedă avem tendința de a “culege” din jurul nostru, de a ne înclina către un anumit tip de persoană pentru a alege și înțelege ce vrem, de fapt, să fim, de a copia și imita tot ceea ce ne-am dori să devenim într-o bună zi. Astfel, apare noțiunea de model. A avea un model în viață nu înseamnă neapărat că nu poți fi tu însuși, înseamnă a te ridica la anumite standarde, pretenții, țeluri pe care îți dorești să le atingi cu dăruință și perseverență. Fie că este vorba despre celebrități, personaje din filme sau cărți, oameni obișnuiți, modelul în viață trebuie ales cu rațiune, deoarece el ne definește pe noi ca oameni, ne definește personalitatea. Altfel spus, consider că modelul la care tinzi reprezintă oglinda propriei personalități.

Unii dau dovadă de narcisism, afirmând cu infatuare și superficialitate că ei sunt propriul lor model dar este imposibil să se întâmple acest lucru, deși sună foarte bine. Întotdeauna vom avea nevoie de un termen de comparație, de un punct de plecare, de lucruri și de persoane care să ne inspire.

Poate că adevăratele modele, în zilele de astăzi, s-au mai risipit... Însă, toți știm un lucru: calitate și nu cantitate. Cu siguranță există modele de valoare care ne pot influența fără dar și poate modul de a gândi, de a acționa.

Iată ce au răspuns câțiva elevi când au fost întrebați despre modelul lor în viață:

Zbârciog Narcisa (cls. a IX-a A): Este bine să admirăm persoanele prezente în viața noastră și să luăm câte puțin din fiecare, de aceea modelul meu în viață este mama. Ea este o persoană independentă, nu am nicio dată sentimentul că sunt supusă unui interogatoriu când vorbesc cu ea. A știut și știe în continuare ce își dorește de la viață.

Diana Melinte (clasa a XII-a B): Angela Merkel, e una dintre cele mai puternice femei din lume și o personalitate longevivă în sfera politică. A fost prima femeie care a ocupat funcția de cancelar al Germaniei și a făcut-o mai bine ca orice bărbat.

Țigănuș Magdalena (clasa a XII-a D): Sinceră să fiu, nu cred că am un model în viață. Îi apreciez pe cei din jur pentru ceea ce fac, însă îmi place să fiu propriul meu model și să-mi dovedesc că pot mai mult pe zi ce trece.

Țârlea Diana-Cristina (clasa a VII-a A): Tatăl meu este modelul meu în viață, omul care mă inspiră să mă înclin spre profesia de medic.

Alexandra Drilea (clasa a X-a A): Am mai multe modele, în funcție de diferite aspecte ale vieții, dar cred că în principal acestea sunt reprezentate de părinții mei. Spun acest lucru

pentru că admir modul în care ei se comportă cu oamenii din jur, altruismul și integritatea de care dau dovadă dar și pentru că sper ca într-o zi să reușesc să întemeiez o familie la fel de frumoasă și iubitoare precum cea pe care ei mi-au oferit-o.

Carabă Bianca (clasa a XII-a B): Modelul meu în viață este cea mai bună prietenă a mea pentru că nicio dată nu m-a lăsat la greu și pentru că este cea mai corectă persoană pe care o cunosc.

Mocanu Andreea-Roxana (clasa a X-a A): Modelul meu în viață este mama, în primul rând pentru că e o mama devotată și în al doilea rând, de la ea am învățat lucrul cel mai important, zic eu, să-mi asum responsabilitatea pentru orice aș face, aș spune și să încerc să nu repet greșelile făcute.

În concluzie, credem că alegerea unui model potrivit este un lucru mai mult decât important, toți ar trebui să facem acest lucru. Ne-ar putea ajuta mult, având o influență pozitivă asupra noastră, marcându-ne în mod benefic existența. Parcursul nostru în viață ar fi mai lin calculând pașii ce ne vor duce spre rezultatul dorit.

Fiecare om, încă de mic, visează la ceva, visează să devină cineva. Pe voi, în acest vis, cine vă inspiră?

Silvia RAGEA
Irina ȘERBAN
Clasa a XII-a B

Compromisuri, zi de zi

“Toate compromisurile se bazează pe un schimb, pe ce dai și ce primești, dar nu există niciun schimb când vine vorba de chestiunile fundamentale. Orice compromis pe marginea lucrurilor fundamentale este o capitulare. Pentru că acolo e vorba să dai totul și să nu primești nimic în schimb.” Ghandi

Trăim într-o epocă a compromisurilor. Așa se spune. Dar există oare oameni care nu fac compromisuri? Eu nu cred. Fie că ne place sau nu, în anumite situații trebuie să alegem ori să renunțăm la anumite lucruri. Deși nu ne dăm seama, recurgem la ceea ce numim compromis zi de zi. Suntem puși în situații în care compromisurile sunt singura cale de a rezolva problemele întâmpinate. Ne întâlnim încă de mici cu ele și odată ce înaintăm în vârstă, compromisurile sunt mai frecvente, iar gradul lor de importanță crește. Micile compromisuri sunt naturale și uneori inevitabile. Ce se întâmplă însă când apar compromisuri importante, ce ne pot afecta buna desfășurare a rutinei zilnice? Chiar dacă “fugim” de ele, întâlnim compromisuri zi de zi, atât natural, inevitabile cât și deosebit de importante ce necesită un timp de gândire mai îndelungat în luarea deciziei.

Un compromis este considerat un schimb între două persoane din care ambele părți au de câștigat. Dar de cele mai multe ori nu se întâmplă așa. Când vorbim despre compromisurile pe care un elev trebuie să le facă la școală, de fapt vorbim despre alegerile pe care el trebuie să le facă. Alegerea nu numai că îi vor influența viitorul, dar se vor răsfărge și asupra încrederii în sine. De-a lungul anilor de școală suntem nevoiți să facem unele alegeri precum: liceul la care vrem să mergem, profilul pe care vrem să îl urmărim, ș. a. m.d. Toate aceste alegeri sunt luate în urma analizării posibilităților, a avantajelor și dezavantajelor și, nu în ultimul rând, a dorințelor noastre. Atunci când suntem puși față în față cu o situație care necesită un compromis, de exemplu suntem nevoiți să alegem între două licee sau facultăți care ne oferă același nivel de performanță, cel mai bine este să ne bazăm pe principiile noastre, pe ceea

ce ne definește pe noi ca persoană. Așa, indiferent de alegerea la care vom ajunge, vom ști că este cea corectă, cea care ne va aduce mulțumire și care va contribui la creșterea respectului, a încrederii în propria persoană și capacitatea de a lua decizii corecte. Principiile sunt cele care ne ghidează în viață, iar atunci când ne abatem de la ele și de la ceea ce ne definește ajungem să ne compromitem pe noi înșine.



Atunci când vorbim despre compromisurile pe care le facem acasă sau în grupul de prieteni, acestea tind să fie naturale și inevitabile. În unele situații, faptul că ajungem la un compromis ne poate salva o prietenie sau ne poate scuti de consecințele unui conflict. Micile certuri iscate acasă, cu părinții, pot fi ușor soluționate cu un compromis din partea noastră. Știm că ei nu ne vor rău, deci nu putem spune că acel compromis ne va afecta viitorul pe termen lung. În schimb, atunci când suntem partea activă într-un conflict cu prietenii, să faci un compromis se poate dovedi a fi o acțiune care ne poate influența, în timp.

Dacă se ajunge, în mod repetat, în situații care cer un mic compromis, iar noi suntem cei care îl facem întotdeauna, acest lucru ne poate deteriora încrederea în sine. Cel mai bun lucru pe care îl putem face, când ne confruntăm cu astfel de situații, este să ne analizăm relațiile de prietenie și, de asemenea, prietenii. Ca să ne bucurăm de relații de prietenie sănătoase și de prietenii care nu sunt toxici pentru noi, trebuie să ne alegem anturajul bazându-ne tot pe valorile noastre morale și pe ceea ce ne definește ca persoană. Pentru a nu ajunge în situații în care facem prea multe compromisuri, care ne deteriorează încrederea și respectul față de propria persoană, trebuie să cultivăm relații de calitate, activități care ne împlinesc, să ne urmărim visele și dorințele.

A face compromisuri nu e întotdeauna un lucru pozitiv, așa cum a nu face compromisuri nu reprezintă neapărat un lucru negativ. Ideal ar fi să existe un echilibru, pe care să-l creăm pentru noi înșine: să ne cunoaștem principiile, valorile morale după care ne conducem viața și să nu acceptăm nimic sub această limită pe care o setăm. Orice alegere importantă facem, fără să ne ghidăm după aceste reguli, ne va aduce unele probleme legate de încrederea în sine și nemulțumire. De asemenea, când vine vorba de situații comune, inevitabile, în care sunt implicate persoane importante pentru noi, compromisul poate însemna o formă de remediere a acelei situații sau a celui conflict. Noi suntem cei care alegem când și în ce situații este bine să recurgem la un compromis și, indiferent de aceste situații, este important să facem alegerile în mod conștient și să acceptăm consecințele faptelor noastre.

Elena POCRIȘ
Loredana STOICA
Clasa a XII-a D
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)

Profil Liceal



Consiliul Școlar al Elevilor

Consiliul Școlar al Elevilor este o formă de organizare asociativă a elevilor și reprezintă un factor important al democratizării școlii și a relațiilor profesor-elev. Prin intermediul acestei forme de organizare, elevii își pot alege reprezentanții și își pot exprima opiniile, elaborând propuneri ce ar putea ajuta la îmbunătățirea calității vieții școlare. Mai exact, Consiliul Elevilor este structura prin care elevii pot contribui la îmbunătățirea societății din care fac parte.

Unul dintre scopurile acestui consiliu este de a întreține un climat democratic, dar și de a dezvolta gradul de responsabilitate socială și implicare în rândul elevilor. Viziunea noastră este de a scoate din anonimat

părerile și ideile tuturor colegilor noștri, cu speranța că vom reuși împreună să ne îmbunătățim viața școlară și că vom obține puterea de a decide acele aspecte ale comunității care ne privesc în mod direct.

Democrația este principiul fundamental pe care se bazează toată activitatea consiliului, astfel încât Consiliul Elevilor nu conduce, ci reprezintă. Acest tip de structură are puterea de a-i ajuta pe elevi să înțeleagă mai bine societatea în care trăiesc și de a le oferi, prin implicarea acestora, experiența necesară de a realiza lucruri importante prin propriile forțe. Printre nenumăratele atribuții ale Consiliului Elevilor, se regăsesc implicarea elevilor în activități extracurriculare,

dezbaterea tuturor propunerilor primite și elaborarea proiectelor. Necesitatea unei astfel de structuri este destul de mare, în principal pentru a asigura o mai bună comunicare între cadre didactice și elevi, dar și pentru a apăra interesele și drepturile celor din urmă.

Consiliul Școlar al Elevilor din Liceul Teoretic „Ioan Slavici” Panciu a luat ființă în anul 2006. În cei 10 ani de activitate, multe generații și-au dat silința pentru a îmbunătăți, din diferite puncte de vedere, viața LIS-eenilor.

Dragobete 2016: Proiectul s-a desfășurat în mai multe etape, pe o perioadă de 5 zile. Acesta a implicat jocuri și activități intitulate: „La ce e bună dragostea?”, „În căutarea jumătății” și „Ghici cine te iubește!”. În ultima zi a proiectului, a fost pus în scenă spectacolul-concurs „Dragobetele sărută fetele”.



Loredana CHIRILĂ (președinte CȘE)
Laura ALBU (secretar CȘE)
Clasa a X-a A
foto: CȘE

Profil Liceal

Redacția ACTUALIS

—premiată în cadrul Galei Premiilor europene e-Twinning 2016



Proiectul e-Twinning **JEUNES et JOURNALISTES**, derulat de colectivul redacțional al revistei Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu a intrat în finala premiilor europene e-Twinning 2016, obținând premiul II. Din cele peste 10.000 de proiecte colaborative derulate în anul școlar anterior în Europa, în cadrul Acțiunii eTwinning, 202 au intrat în cursa premiilor anuale, fiind evaluate de un juriu format din 35 de experți din țările participante la program. Dintre acestea, 11 au fost premiate în cadrul unei ceremonii speciale, organizate de European Schoonet – Centrul european eTwinning la Athena, în Grecia. România a urcat pe podium prin trei proiecte e-Twinning premiate, echipa Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu fiind recompensată cu premiul II la categoria de vârstă 16 – 19 ani.

Proiectul a fost centrat pe Educația pentru Media, elevii având oportunitatea de a-și exersa competențele jurnalistice, competențele digitale și competențele de exprimare în limba franceză - limba de comunicare a proiectului. Marea provocare a constat în realizarea unei reviste on line, în limba franceză, care să cuprindă atât articole cât și materiale audio-video: **Le sac@dos européen** (Rucsacul european). Crearea designului acestei reviste on line a fost o responsabilitate ce a revenit echipei ACTUALIS.

Partenerii implicați în acest proiect european au fost: Liceul Teoretic IOAN SLAVICI, Panciu – ROMÂNIA și Liceul Jean Jaurès, SAINT AFFRIQUE – FRANȚA (membrii fondatori ai proiectului), ITCs M. Lazzari, Dolo – ITALIA, ESPE Paris, Paris – FRANȚA, IES Honori García,

La Vall d'Uixó – SPANIA, Institut Spijker, Hoogstraten – BELGIA, Colegiul Economic P.S. AURELIAN, Slatina – ROMÂNIA, Școala Franceză din Caucaz, Tbilisi – GEORGIA.

Le sac@dos européen (Rucsacul european), produsul proiectului e-Twinning **JEUNES et JOURNALISTES**, a fost un proiect complex, care și-a propus să reunească realitățile școlare din 6 țări europene: Belgia, Spania, Georgia, Italia, Franța și România.

Realizarea unei reviste școlare pentru adolescenți a reprezentat un demers curajos, care a vizat exprimarea diversității educaționale pe care elevii o trăiesc în fiecare zi, în școlile lor. Partenerii din proiect (coordonatori și realizatori de reviste și ziare școlare în instituțiile lor de învățământ) au vrut să împărtășească și să-și lărgască experiențele creând, printr-o muncă colaborativă, o revistă care să vorbească despre centrele de

interes ale elevilor.

Le sac@dos européen este o revistă creată de elevi, pentru elevi. Articolele reflectă vârsta lor, preocupările, pasiunile lor și, în același timp, își propun să-i educe, să-i sensibilizeze la fenomene culturale, sociale. În calitate de furnizori și beneficiari ai conținutului articolelor, elevii au fost puși în situația de a-și exprima propriile opinii și de a se informa.

Prin intermediul limbii franceze – limba de comunicare a proiectului – partenerii au avut ocazia să comunice și să-și promoveze propria identitate și cultură națională. În cele din urmă, **Le sac@dos européen** ne-a oferit tuturor beneficiul de a ne simți, împreună, europeni.

Liceul Teoretic *IOAN SLAVICI* Panciu a fost reprezentat în acest proiect de elevii ce fac parte din colectivul redacțional al revistei ACTUALIS, fiind coordonați de profesorii Elena și Andrei-Igor Manovici.





ACTUALIS și PROTHA la Festivalul de literatură, teatru, film și fotografie IOAN SLAVICI - Șiria, 6-7 august 2016

În perioada 6-7 august 2016 s-a desfășurat cea de-a doua ediție a Festivalului de literatură, teatru, film și fotografie „Ioan Slavici”, evenimentul fiind găzduit de către Teatrul de Vară „Ioan Slavici” din comuna Șiria, județul Arad. La acest festival au avut onoarea de a participa membrii redacției revistei Actualis și membrii Trupei de Teatru Protha, elevi ai Liceului Teoretic „Ioan Slavici”, însoțiți de către domnul primar al orașului Panciu, Iulian Nica, domnul director al liceului, Andrei-Igor Manovici și doamna profesoară coordonatoare a revistei, Elena Manovici.



Sâmbătă, 6 august, în prima zi a festivalului, actorii trupei Protha au prezentat spectacolul „Mecanica inimii”, după Mathias Malzieu iar în cea de-a doua zi au pus în scenă piesa de teatru „Oscar și Tanti Roz”, după Eric Emmanuel Schmitt, ambele în regia lui Cătălin Sfirloagă.

Tot în prima zi a deplasării a avut loc simpozionul „Ioan Slavici

- personalitate marcantă a culturii românești”, unde câțiva membri de seamă ai comunității șiriene și arădene au discutat și prezentat câteva aspecte ale vieții și operei lui Ioan Slavici, nume emblematic pentru comuna Șiria și pentru orașul Panciu. A urmat apoi proiecția filmului „Pădureanca”, în regia lui Nicolae Mărgineanu, ecranizare a nulei cu același nume, în care a debutat, în rolul principal, actrița Manuela Hărăbor.

Spectacolul s-a încheiat cu un concert al fanfarei Tadtkepelle din Trostberg, Germania, coordonată de Josef Maurer, iar seara a luat sfârșit într-o manieră distractivă, cu o petrecere organizată de primăria comunei Șiria pentru toți invitații săi.

În a doua zi a festivalului a avut loc lansarea numărului 10 al revistei ACTUALIS în cadrul căreia, ca de fiecare dată, au fost prezentate rubricile și titlurile articolelor de către membrii redacției și cei doi profesori coordonatori, Elena și Andrei-Igor Manovici. În continuare, a urmat un concert susținut de Fanfara locală Brass Band și proiecția filmului „Moara cu noroc”. Festivalul a cuprins și Concursul literar „Ioan Slavici”, dedicat tinerilor și scriitorilor consacrați, pe teme legate de viața și opera scriitorului, concurs finalizat la sfârșitul lunii noiembrie.

Toate aceste evenimente s-au petrecut în aer liber, pe scena Teatrului de Vară „Ioan Slavici”, într-o atmosferă



caldă datorată ospitalității gazdelor. Aceeași locație ne-a oferit plăcerea și emoția de a vizita Muzeul Memorial „Ioan Slavici și Emil Montșia”, clădirea fiind la origine un castel construit în stil baroc ce a aparținut familiei nobile Bohus.

Delegația de la Panciu a fost cazată la Centrul de Agrement „Căsoaia”, o tabără situată în mijlocul naturii, care atrage prin pitorescul peisajelor și prin atmosfera relaxantă ce o degajă.

Pentru a descoperi frumusețea istoriei locale, am vizitat ruinele Cetății Șiriei, unde ne-am putut bucura de o minunată imagine de ansamblu a întregii comune.

Cele 3 zile petrecute la Șiria au reprezentat o experiență deosebită pentru fiecare dintre noi, din punct de vedere cultural și spiritual, deoarece am avut ocazia de a cunoaște istoria locală și detalii despre personalitatea emblematică a comunei – scriitorul și publicistul Ioan Slavici. Am avut parte de momente foarte plăcute, pe care le-am repeta, cu drag, oricând.

Loredana CHIRILĂ
Clasa a X-a A

CANTABILE la Festivalul - Concurs Coral Internațional pentru Tineret Gavriil Musicescu



În perioada 1-7 iulie 2016 s-a desfășurat la Iași cea de-a IV-a ediție a Festivalului - Concurs Coral Internațional pentru Tineret „Gavriil Musicescu”, la care a avut onoarea de a participa Corul de Cameră *Cantabile* al Liceului Teoretic *Ioan Slavici* din Panciu. Festivalul a găzduit 30 de coruri din România, Ucraina și Republica Moldova, iar prestația acestora a fost jurizată de dirijori și profesori universitari din țările menționate anterior, plus Grecia și Italia.

Concursul a fost adresat atât

Alte secțiuni ale concursului au fost destinate muzicii psaltice, dar și corurilor formate din copii, precum cele înscrise în Programul Național Cantus Mundi.

Pentru noi, concursul propriu-zis s-a desfășurat în data de 4 iulie în sala Gaudeamus a Casei de Cultură a Studenților din Iași, unde am interpretat 4 lucrări muzicale: „Axionul Duminical - Cuvine-se cu adevărat”, „Sârba în căruță”, „Chi la gagliarda” și „Chae Shukarie”. În seara aceleiași zile am participat la un

corurilor formate din tineri amatori - secțiune în cadrul căreia am participat noi - cât și celor formate din elevi și studenți ai liceelor și universităților de muzică și ai seminariilor și facultăților teologice.

concert în aer liber în Grădinile Palas, lângă Palatul Culturii, unde am cântat și lucrarea „Lasă, mândră, că-i vedea”.

Un alt concert a fost susținut în data de 6 iulie în Piața Palatului Culturii de către Paula Seling, interpretă și compozitoare recunoscută la nivel internațional, și Corul Național de Cameră MADRIGAL, fondat de Marin Constantin și dirijat de Anna Ungureanu.

Festivalul - Concurs Coral Internațional pentru Tineret „Gavriil Musicescu” a reprezentat o altă oportunitate de a prezenta publicului rezultatele unui efort considerabil depus de-a lungul câtorva luni și ale pasiunii pe care noi toți o purtăm în suflet pentru ceea ce facem, pentru ceea ce ne unește. Premiul III pe care l-am obținut este dovada faptului că munca noastră nu a fost în zadar, iar noi ne vom aminti cu drag atât momentele din timpul repetițiilor, cât și cele petrecute în timpul concursului de la Iași.

Alexandra CHIRILĂ
Clasa a XII-a B, membră a Corului de Cameră CANTABILE



Respectul pentru diversitatea culturală

După aderarea României la Uniunea europeană, Comisia europeană a propus ca anul 2008 să fie anul dialogului intercultural.

Recunosc că sintagma era încărcată de multă ambiguitate... așa că i-am acordat o atenție ... la fel de confuză.

Hazardul a făcut ca, prin intermediul atribuțiilor exercitate în acel moment la locul meu de muncă, să particip la un grup de lucru informal pe care Comisia europeană îl organiza în dialogul ei structural cu organizațiile non guvernamentale din Franța.

Termenul mi s-a impus atunci cu mai multă brutalitate și mi-am dat seama că va trebui să caut într-un mod mai profund sensul pe care cu un an înainte îl ignorasem.

Ce este dialogul intercultural și de ce i se acordă o importanță majoră astăzi în Europa?

Termenul are o istorie lungă care începe încă din dezbaterile filosofice antice despre statutul „barbarilor” sau despre elenizare. Îl regăsim sub forme diferite în timpul Cruciadelor sau a războaielor religioase. Oricum, celui de-al doilea război mondial reprezintă dintr-un anumit punct de vedere un eșec al dialogului între culturi...



Nu o să mă opresc la sensul cuvântului „cultură”. El are conotații diferite care se regăsesc în contexte și condiții diverse. Din punct de vedere general, cultura înglobează anumite

specificități și se definește prin limba, memoria colectivă, apartenența la un soclu de valori etc.

În schimb, în căutările mele mi-am dat seama că, din punct de vedere individual, nu doar apartenența la un anumit cadru istoric, nu „consumul intelectual” de cunoștințe și de opere formează cultura. Dincolo de toate aceste criterii, ea reprezintă în mod primordial și raportarea noastră la „celălalt”.

Relația pe care o avem cu „celălalt” (cel care este diferit de noi) este structurantă pentru constituția noastră culturală.

Unul din mari filosofi contemporani, Emmanuel Levinas și-a concentrat opera pe această relație constitutivă a ființei – relația cu celălalt. Ceea ce este fundamental pentru Levinas este încercarea permanentă de a respecta alteritatea în celălalt și nu de a o absorbi în tine însuși.

Oare același tip de raport se poate stabili și între culturi? Până unde putem respecta cultura celuilalt care e diferit de noi fără să îl absorbim în propria noastră identitate? Și până unde putem noi permite ca propria cultură să ne fie contopită de celălalt? Iată câteva premise simple care conturează importanța acestui dialog intercultural.

Într-o lume din ce în ce mai complexă, în care culturile se întâlnesc, dialoghează, se contopesc, intră în conflict, acest dialog nu este întotdeauna evident.

Uneori diferențele sunt insurmontabile, iar celălalt ne inspiră mai curând suspiciunea decât bunăvoința, rezerva mai mult decât deschiderea. Astfel de situații și contexte au devenit curente în lumea de astăzi, în care populațiile și culturile sunt într-o perpetuă mișcare.

Dar sacralizarea celuilalt este oare soluția succesului dialogului intercultural?

Uneori am impresia că, purtată de o anumită formă de culpabilitate legată de apariția regimurilor totalitare și de urmele lăsate de colonialism și într-un context dominat de mondializare, Europa pare sedusă de un ideal al societății multiculturale care va înlocui încetul cu încetul societățile bazate pe o identitate națională.

Să fie oare acesta viitorul noilor societăți europene?

Putem oare să fim cu toții convertiți la o societate multiculturală



fără cadre precise?

Las aceste întrebări deschise... Rămân la ideea simplă prin care cultura este o realitate vie, care evoluează și se îmbogățește continuu și că dialogul între culturi reprezintă în primul rând cadrul unei dezbateri prolice despre viitor.

Așa cum spunea Alain Finkielkraut, „cultura este viața asociată cu gândirea”. Un dialog între culturi nu se poate imagina decât în ipostaza unei gândiri deschise.

Alina CHIȘLIAC,
Absolventă LIS
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)

Youth exchange “Twenties – work in progress”



În perioada 4-16 iulie 2016 am participat, alături de doamna profesor Gabriela Pricop, la proiectul Erasmus+ intitulat “Twenties – work in progress”, care a avut loc în Marche-en-Famenne, un orașel din Belgia. Proiectul a reunit 26 de tineri voluntari, cu și fără dizabilități, din patru țări: Belgia (Compagnons Bâtisseurs ASBL), Franța (Solidarites Jeunesses), Italia (Lunaria) și România (Lumea lui Pinocchio).

Această deplasare a fost rezultatul implicării în proiectul „LIS-eenii voluntari”, coordonat de doamna noastră dirigintă, Teodora Danțiș, desfășurat în parteneriat cu Asociația „Lumea lui Pinocchio”, în perioada noiembrie 2015 - iunie 2016.



Activitățile desfășurate au avut ca scop dezvoltarea abilităților de autonomie și comunicare în limbile franceză și engleză, socializare și includerea tinerilor cu dizabilități, identificarea elementelor culturale care au contribuit la dezvoltarea noastră personală. Toate acestea s-au realizat prin prezentarea unui program artistic colectiv, al cărui mesaj a fost promovarea solidarității umane, de relaționare și conviețuire în cadrul unui grup mixt.



În primele zile au predominat activitățile care au avut la bază jocuri de tipul ice-breaking și team-building și cele în care am stabilit programul, regulile și sarcinile fiecăruia. A urmat vizita la Asociația Renforts unde am avut ocazia de a auzi poveștile de viață ale unor persoane cu dezabilități și despre eforturile făcute de asociație și de societatea belgiană pentru a-i integra și a le oferi o viață cât mai normală. Vizita am încheiat-o servind o băutură caldă la Alter-boutique, un magazin care se află în subordinea Asociației Renforts. Au urmat activități prin intermediul cărora am cunoscut orașelul gazdă prin interviuri stradale și vizite ale celor mai importante puncte.

Însă punctul culminant al călătoriei a fost vizita de două zile la Bruxelles unde am vizitat Grand-Place și Parlamentul European și am avut ocazia să interacționăm cu persoane din toate colțurile lumii. Odată întorși în Marche-en-Famenne, am pregătit momentele artistice ce aveau să fie integrate în spectacolul final, coordonat de Julie Carroll, ce a avut loc în piața Saint Remacle.

Lăsând puțin la o parte detaliile legate de program, participanți,

activități ne-am dori să spunem câteva cuvinte despre ce a însemnat într-adevăr pentru noi această experiență și ce impact a avut asupra noastră. Ne-am putea numi destul de norocoase că am făcut parte din acest proiect, acest schimb de tineri care și-a lăsat profund amprenta asupra noastră, deoarece a reprezentat o fereastră deschisă către noi culturi, civilizații, mentalități, cume. Am învățat ce înseamnă să renunți la prejudecăți, etichete, inhibiții, și nu în ultimul rând, la egoism. Acum putem spune că știm ce înseamnă să oferi o mână de ajutor persoanelor care chiar au nevoie de acest lucru – persoane cu dizabilități.

Am făcut cunoștință cu modul diferit de gândire al oamenilor din



diferite părți ale lumii. Am avut parte de schimburi de opinii, experiențe, de cultură generală, lucruri cu adevărat

valoroase. Un alt mare avantaj ar fi dezvoltarea abilităților de socializare în limba engleză și franceză. Timp de două săptămâni, ele au reprezentat cheia către comunicare.

Extrem de important, totodată, este faptul că am legat noi prietenii cu persoanele ce au reprezentat familia noastră pe o perioadă nu tocmai scurtă.

Cu siguranță, această experiență ne-a schimbat modul de a gândi din anumite puncte de vedere.

Am ajuns la concluzia că suntem mândre că ne-am reprezentat țara, că ne-am "impus" obiceiurile, mândre de educația noastră, de stilul de viață și de cultura pe care o avem.

În final, această experiență nu a fost nici mai mult, nici mai puțin

decât o gură de aer proaspăt după un an școlar de muncă, oferindu-ne beneficii, în primul rând, în dezvoltarea personală.



Irina ȘERBAN
Andreea ISTRATE
Denisa POPA
clasa a XII-a B
foto: Denisa Popa
Andrea Istrate
Irina Șerban

Cu cea mai bună prietenă, la pas prin... ITALIA

ne-a adus prieteni noi și ne-a întărit simțul responsabilității, avându-i în preajmă pe cei 8 copii de la Asociația Lumea lui Pinocchio.

TOTUL A ÎNCEPUT...

... cu emoții mari pentru că nu știam ce ne aștepta: "Oare cum or să fie ceilalți copii? Oare ne vom putea înțelege? Vom vedea marea?" Asta ne întrebam noi, dar și copiii care erau entuziasmați peste măsură. După un



De-a lungul timpului, am învățat una de la cealaltă ce înseamnă să-i ajuți pe ceilalți, să-i respecti și să-i iubești pe ceilalți. Astfel, schimbul de tineri în care am fost implicate nu ne-a adus doar o vizită în altă țară,

zbor obositor, am fost primiți cu căldură de organizatorii care se aflau deja la locul unde urma să fim cazați: un fost magazin alimentar al mafiotilor, care a fost confiscat și oferit asociației. Am avut un program foarte încărcat. În fiecare zi am vizitat și învățat câte ceva. Am petrecut clipe minunate cu niște oameni minunați.

OBIECTIVELE TURISTICE vizitate au fost numeroase...

- Le Castella a fost principalul obiectiv turistic pe care l-am vizitat, acesta fiind foarte aproape de locul unde eram cazate;
- situl arheologic unde am văzut zeci de busturi ale zeilor;
- spitalul de broaște țestoase unde își desfășoară activitatea doctorii veterinari voluntari.

Și multe alte locuri minunate unde am făcut activități de comunicare, coope-

rare, improvizație, etc.

CE AM ÎNVĂȚAT?

- Am exersat gătitul și limba engleză
- puțină italiană
- despre cultura și modul de viață al italienilor
- am învățat cât de important este să lucrezi în echipă, să ascuți și să ajuți
- am învățat că nu trebuie să vorbești aceeași limbă ca sa te poți simți ca „acasă”...
- am înțeles cât de important este să cunoști lumea în care te afli și cât de ușor este să faci pe cineva fericit.

Într-una din zile am avut parte de o plimbare cu barca care s-a dovedit a fi o adevărată aventură.

Am pornit de la ruinele castelului. Marea se întindea înaintea noastră, limpede și albastră. Nimeni și nimic nu ne putea smulge zâmbetul de



Acea lume privită prin ochi de adolescent. Pentru noi, această experiență a fost una dintre cele mai plăcute. Ne lipsesc prietenii pe care ni i-am făcut acolo, pasteles pe care le mâncam zilnic, plaja și marea. Ne e dor de Italia. Ne e dor să oferim fără să primim nimic în schimb.

Bianca-Maria CARABĂ,
Ramona-Iuliana IGNAT
Clasa a XII-a B
foto: Bianca Carabă
Ramona Ignat



Scotland is wonderful!

Prea multe opțiuni pentru Anul Nou nu aveam, prin urmare m-am pus pe căutat alternative, iar ceea ce am găsit s-a transformat într-o experiență perfectă pentru un nou început. Am fost inspirat: o companie aeriană tocmai introdusese un zbor nou pe ruta București-Glasgow, iar biletele au avut un preț mai mult decât atrăgător, 128 de lei dus-întors.

Odată biletele cumpărate, drumul mi-a fost deschis spre Scoția, o destinație pe care vă las să o descoperiți mai jos.

Glasgow

Este cel mai mare oraș și principalul centru economic al Scoției fiind străbătut de râul Clyde.

Kelvingrove Art Gallery and Museum



Reprezintă principalul obiectiv turistic al orașului, găzduind colecții impresionante de istorie naturală, arme și armuri. După renovare, a devenit cel mai vizitat muzeu al Scoției, accesul fiind gratuit.

The Riverside Museum of Transport and Travel



Riverside Museum a fost inaugurat în anul 2011 și primește anual peste 700 de mii de vizitatori care se pot plimba printre: autoturisme, biciclete, modele de nave, trenuri, locomotive și multe altele.

Buchanan Street



Este principala stradă de cumpărături din Glasgow. Aici se găsesc numeroase magazine și restaurante pentru toate gusturile, fiind locul cel mai animat din oraș.

Glasgow Cathedral și The Necropolis



Catedrala este impresionantă și merită cu siguranță o vizită. Frumosele vitralii și interiorul complex fac din acesta un loc plăcut și interesant.



Este recomandată și o vizită la necropola aflată pe dealul din apropiere care se mândrește cu monumente și mausolee foarte frumoase.

George Square



Piața a fost numită după King George III și este plină de monumente și statui. Pentru că am vizitat orașul în timpul sărbătorilor de iarnă, în piață era amenajat un parc de distracții care umplea de culoare întreaga zonă.

Finnieston



Este o arie de-a lungul râului Clyde care cuprinde The Finnieston Crane, o macara gigant scoasă din uz, dar care a fost folosită pentru descărcarea mărfurilor care urmau să fie transportate pe râu. Tot în această zonă sunt prezente și clădiri moderne ca Glasgow Science Centre și Scottish Exhibition and Conference Centre.

Edinburgh

Capitală a Scoției, Edinburgh este un oraș fascinant care te surprinde și te încântă la tot pasul. Scriitori ca Sir Walter Scott, Sir Arthur Conan Doyle și Robert Louis Stevenson, au avut o contribuție însemnată în declararea lui de către Unesco drept primul

oraș al literaturii. Tot în Edinburgh, în anul 1996, Ian Wilmut a realizat clonarea primului mamifer, oaia Dolly. Arthur's Seat



Este situat în parcul Holyrood pe deal de aproximativ 250 de metri aflat în apropierea orașului Edinburgh. Urcarea pe deal nu este dificilă, dar merită pentru că oferă o priveliște panoramică superbă.

Edinburgh Castle



Este cel mai faimos edificiu, o fortăreață așezată pe un vulcan stins și care domină orizontul orașului. În fiecare zi la ora 13.00, exceptând duminicile, se trage o salvă de tun, o tradiție păstrată din 1861.

The Scott Monument



Monumentul este prezent pe Princess Street și a fost construit în anul 1846 pentru a-l comemora pe scriitorul Sir Walter Scott.

Royal Mile și St Giles' Cathedral



Royal Mile traversează orașul vechi legând Edinburgh Castle de The Palace of Holyroodhouse și este plină de terase, magazine pentru suveniruri și pub-uri, fiind preferată de turiști.



St Giles' Cathedral cunoscută și ca High Kirk este cea mai impunătoare biserică din Edinburgh. A fost construită pentru a-l omagia pe St. Giles despre care legenda spune că este patronul infirmilor și al leproșilor.

Calton Hill



Este un alt deal al orașului inclus în patrimoniul Unesco, des întâlnit în fotografii și picturi ale orașului.

National Museum of Scotland



Muzeul are atât de multe colecții interesante încât ai putea petrece toată ziua și tot nu ai reuși să vezi totul. Prioritatea mea a fost Dolly, despre care știam că este expusă aici, dar pe care n-am reușit să o admir deoarece exponatul fusese retras pentru întreținere. Intrarea, ca în toate muzeele scoțiene, este gratuită.

Edinburgh Hogmanay



Pe parcursul anului, în Edinburgh au loc o serie de festivaluri pentru care este celebru, dar anul se termină cu Hogmanay. Hogmanay, cuvântul scoțian pentru Anul Nou, cuprinde o serie de activități dedicate noului an, printre care se remarcă Torchlight Procession și Hogmanay Street Party. În ciuda nopții petrecute în stradă, Hogmanay este o experiență pe care aș repeta-o oricând.

prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Monica Nițoiu: O româncă la ... Chicago

E ora 5 după-amiază și de la birou privesc în dreapta spre lacul Michigan, o întindere de apă cât vezi cu ochii. Minteă îmi zboară departe, de



celalaltă parte a globului, la familia și prietenii mei, care probabil dorm acum. M-am mutat în acest oraș, în Chicago, Statele Unite ale Americii, acum doi ani, după ce m-am transferat de la biroul din București al uneia dintre cele mai mari companii de audit și consultanță din lume (numite și „Big4”). Biroul meu de acum e situat la etajul 57 din cele 90 ale unei clădiri din Chicago și sunt manager în departamentul de investigare a fraudelor.



Chicago e un oraș al extreme-
lor, eclectic, în care numeroase națio-

nalități, săraci și bogați conviețuiesc mai mult sau mai puțin în pace. E un oraș foarte aproape de imaginea prezentată în filme, pe care trebuie să-l iei la pas ca să-l descoperi și probabil că vei îmbătrâni până să ajungi să-i vezi toate străzile sau să mănânci la toate restaurantele și barurile din el. Prima dată când am ajuns aici mi-am spus: „Oare să fie vis? Nu! E chiar realitate!”.

Trăind aici, am aflat câteva lucruri interesante despre Chicago. De exemplu, am descoperit că mă aflu în orașul cunoscutului mafiot Al Capone. Chicago mai e supranumit și Orașul Vânturilor („The Windy City”), iar râul Chicago care trece prin centrul orașului e singurul râu din lume care curge în sens invers (nu se varsă în lac), asta datorită unei modificări ingineresti. Este un oraș cu 35 de milioane de vizitatori anual și a fost locul de filmare a multor filme celebre precum I-Robot, Gotham City – The Dark Knight (Batman), Singur Acasă (Home Alone) sau Transformers. De asemenea, este punctul de origine al faimosului drum „Route 66”. Cel mai cunoscut fel de mâncare creat și apreciat aici este „Deep Dish Pizza”, care mie mi se pare că arată mai degrabă ca o placintă decât ca o pizza, dar este extrem de delicios.

De când m-am mutat aici am ajuns să văd mai multe orașe simbol ale SUA, ca New York, Dallas, Atlanta, Orlando, Miami sau Las Vegas și de fiecare dată când ajung în câte un oraș nou, am același sentiment de vis,



ca prima dată în Chicago. Datorită muncii mele, în cursul celor doi ani de când am început să lucrez aici, am călătorit și prin alte țări, cum ar fi Brazilia, Mexic, Belgia, Italia, dar și înapoi în România.



Munca unui „forensic accountant”, așa cum se numește contabilul care se ocupă de investigații, este fascinantă și mereu altfel, mereu în schimbare. De regulă, începe pe baza unor suspiciuni de fraudă sau altor nereguli semnalate de angajați sau de alte părți implicate. Investigația continuă cu o analiză a tranzacțiilor contabile, documentelor, dar și a corespondenței și informației electronice deținute de angajații suspectați de fraudă și se încheie, de obicei cu o discuție prin care se caută recunoașterea sau mărturisirea faptelor.

Nu de puține ori a trebuit să am discuții cu persoane care ocupă funcții înalte, cum ar fi directori economici cu autoritate în toate țările în care respectiva multinațională avea operațiuni.

În timpul acestor investigații și discuții am realizat că lecțiile de contabilitate predate de profesoara mea din liceu, doamna Belciuganu,

mi-au servit drept bază solidă pentru a putea înțelege și testa orice sistem contabil din lume, indiferent de limba sau de conturile folosite; atâta timp cât am înțeles esența, forma se poate deduce ușor.

Economia este o altă materie dragă inimii mele, pe care am învățat-o încă din liceu. Am avut șansa să fiu călăuzită pe această cale de domnul profesor Manovici. De la el am învățat cum factorii micro și macro economici pot influența o afacere, oriunde s-ar afla în lume, cum ar fi costul comparativ al forței de muncă sau impactul legislațiilor locale sau internaționale. Această afinitate pentru Economie a fost cea care mi-a îndrumat pașii către Facultatea de Economie din cadrul ASE, pe care am terminat-o în anul 2008.

În afară de contabilitate, am ajuns să aplic multe alte lucruri învățate în liceu și în facultate, precum noțiuni din statistică, matematică, geografie sau limbi străine. Nu mică mi-a fost mirarea când, la început de carieră, pentru auditul unei companii de ciment, a trebuit să calculez masa unei grămezi uriașe de nisip, pentru a fi înregistrată în contabilitate. Cine ar fi crezut că o să trebuiască să mai folo-



sesc vreodată formula de volum a unei piramide (neregulate) și densitatea nisipului?! Altă dată, în timp ce eram în Brazilia, după ce unul dintre colegii de acolo s-a convins că înțelegeam perfect conversațiile lor în portugheză, îi spune altuia „ți-am spus eu că trebuia



să punem pe „mute” telefonul când ne certam între noi, în timpul conferințelor (cu echipa din SUA), ne poate înțelege!”.

Una dintre cele mai interesante misiuni de până acum a fost o investigație de peste 8 luni, în care a trebuit să căutăm dovezi că o companie farmaceutică a plătit mită doctorilor sau spitalelor. Investigația noastră a presupus o analiză a e-mailurilor trimise de foști angajați, o analiză contabilă a tranzacțiilor înregistrate în perioada de interes, precum și o analiză a tuturor documentelor suport pentru acele tranzacții. Nu puține au fost momentele când stresul provocat de investigația în paralel a autorităților, dar și de poveștile pacienților care aveau nevoie de acele medicamente, era de nesuportat. Credința în ceea ce fac și în scopul acestei munci m-au ajutat să mă ridic de fiecare dată și să merg mai departe, până ce toate faptele au fost expuse.

Cunoștințele acumulate încă din timpul liceului, valorile insuflăte atât de profesorii de atunci, cât și de familie, cum ar fi simțul datoriei, al responsabilității, al conștiințiozității și al lucrului bine făcut, mi-au fost servitori loiali în parcursul meu academic și profesional. Aceste valori în care cred cu tărie și pe care le urmez m-au făcut întotdeauna să mă simt

pregătită pentru orice fel de situație sau întâlnire, oricât de grea ar fi părut la prima vedere.

Uneori privesc de la biroul meu spre întinderea nesfârșită de apă și totul pare un vis...un vis devenit realitate de data aceasta. O fostă elevă a liceului „Ioan Slavici” din Panciu a ajuns să lucreze în Statele Unite, pentru una dintre cele mai mari companii din lume, dovada vie că oricine poate visa, iar visele se pot adevăra, atâta timp cât credem în ele și suntem hotărâți să le urmărim. Limitele țin doar de visul fiecăruia dintre noi.



Monica NIȚOIU
Absolventă LIS
foto: Monica NIȚOIU

Despre jocuri și alți demoni

Date personale: Poiană George Remus (cunoscut și ca DoomNezeu la servicii), 24 ani, născut în Brașov, domiciliat în Vrancea și lucrând în Iași – ca să fie mulțumită Miorița - game developer și 3D Artist la Interactive Stone.

Îmi aduc aminte că în timpul liceului eram foarte pasionat de filme și chiar îmi doream să ajung regizor. Făcusem parte inclusiv din trupa de teatru a școlii și visam că într-o zi voi ajunge să regizez filme istorice, drame și thrillere felurite. Dar cum socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, m-am trezit după ani de pregătire intensă renunțând la visul meu din copilărie. Motivul a fost simplu: în ciuda aparențelor, magnații petrolului se găsesc în special în Golful Persic, nu în comuna Străoane. Perspectiva de a plăti o facultate care avea o taxa de 200 milioane lei vechi m-a lăsat cu inima frântă, cu o lacrimă pe obraz și câteva săptămâni în care începusem să prezint semnele depresiei. Acum, lăsând gluma la o parte, faptul că nu am reușit/permis să intru la UNATC la București a fost cea mai mare dezamăgire de până atunci. În timp, avea

să se demonstreze a fi fost o binecuvântare.

În vara celui an mă îndreptam (ca ultimă soluție) către Universitatea de Arte din București unde (evident) am picat cu nota 2,30, apoi (tot ca o ultimă soluție) m-am îndreptat către Universitatea de Arte din Iași unde (evident) am intrat cu 9. Nu vă imaginați Iașiul poetic, de basm, oraș al culturii, orașul îndrăgostiților. Este în schimb – din punctul meu de vedere – cel mai ok oraș pentru psihicul și buzunarul unui student care nu este magnat al petrolului.

Cum am ajuns totuși să fac jocuri? Relativ simplu. Fiind în continuare pasionat de a face filme dar făcând grafică la o facultate de arte, am decis se le combin: spusul de povești cu crearea de lumi.

O perioadă am lucrat la o firmă care încerca să facă jocuri dar nu se lua prea mult în serios, motiv

pentru care eu și încă doi amici ne-am desprins (am fost concediați) și am creat propriul nostru studio indie de jocuri video. Momentan lucrăm la un



joc horror adventure fiind finanțați de o firmă care colaborează printre altele și cu Disney. Treaba pare să meargă bine, am apărut chiar și în câteva top upcoming horror games pe youtube, am fost și la Gamescon, DevPlay (primul Gamescon românesc), am dat o grămadă de interviuri pentru reviste din afară, etc. Drum lung...

Cum este să faci jocuri video în România? Bittersweet sau mai pe românește cu un picior în groapă și cu celălalt într-o altă groapă. Ceea ce vreau să mărturisesc este că-i anevoios! Este foarte greu: banii vor fi întotdeauna o problemă (asta dacă nu stai pe capul părinților), timpul liber nu prea există, nopți pe jumătate nedormite, junk food, cafele (eu și cu Balzac), stres, efort fizic și emoțional (deh, nu e mereu ușor să îți imaginezi cum ar trebui să faci în așa fel încât în joc moartea personajului principal să fie cât mai tragică pentru ca jocul tău să fie clasat pe locul 1 în top best story in games).

Firește, există și părți bune: în primul rând este satisfacția profesională. Acel sentiment de mulțumire vecin cu extazul când vezi un jucător rătăcindu-se pe coridorul unui orfelinat bântuit de undeva din Anglia în perioada victoriană, totul fiind creat



de tine, ca artist.

Aș vorbi puțin și despre contribuția programatorilor (cei doi colegi cu care lucrez) dar mă simt depășit. Eu nu m-am înțeles bine cu cifrele niciodată și nici ele cu mine. Ceea ce pot spune clar, este că-i mult mai funny să programezi monstruleți care se spawnază sau să implementezi mecanici pentru jocuri de strategie decât să te ocupi cu baze de date.

Dar cea mai mare satis-

facție pe care o are orice game developer este atunci când oamenii îți joacă jocul. Atunci stai cu mainile transpirate și te gândești: Oare îi place? Oare nu-i place? Oare-i plictisitor? Oare-i prea greu?

Este foarte ciudat sentimentul acela când creezi un joc și pui pe cineva să se joace. Facem destul de des asta la noi la servicii, se numește play-test. Noi (developerii) stăm în spatele celui ce joacă și îl filmăm apoi; după

ce pleacă, discutăm uitându-ne la filmuleț: Uite, vezi, aici s-a speriat! Aici parcă i s-a făcut rău! Aici a tresărit! Aici s-a împotmolit în camera asta și nu mai știe cum să iasă! Aici a fost cuprins de tristețe, etc. Etapa asta ne face să ne simțim teribil de bine și, deși uneori pare să aibă ceva malițios, este absolut necesară.

O altă parte interesantă legată de jocurile video este că industria a evoluat enorm. Dacă acum 10-15 ani aveam jocuri cu modele colțuroase, pixelate etc, acum grafica a atins cote fantastice. În anii ce vor veni, în mod cert jocurile vor arăta mult mai realist. În plus, avem și tehnologia Virtual Reality care te aruncă complet în lumea jocului. Cum s-ar spune, semne bune anul are! În plus este o meserie de viitor care până mai acum 10 ani nu exista în România și care totuși este privită cu reticență. Uneori mă mai întrebă mama dacă mi-am găsit de lucru și îi spun că da, fac jocuri video. Ea se uită mirată la mine și mă întreabă: Jocuri-jocuri dar o meserie serioasă nu-ți găsești și tu acolo?

Vă las cu glumița asta și nu în ultimul rând cu încurajarea de a va apuca și voi de făcut jocuri. Software se găsește gratuit iar tutoriale pe YouTube. Spor!

Remus-George POIANĂ
Absolvent LIS



Pro Comunitate

Ioan Slavici, personalitate a culturii române

Când vorbim despre Ioan Slavici, ne gândim la unul dintre titanii literaturii române. Afirm aceasta cu toată încrederea, pentru că atunci când cercetăm cu mintea și trăim cu sufletul întreg universul literar slavician, nu putem să negăm diversitatea conținutului și interesul deosebit al scriitorului față de nuanțele reflectate de opera sa, în ansamblu. De la basme la povestiri, de la nuvele la roman, de la dramaturgie la poezie, pe toate acestea, Slavici le-a mânuit cu o dibăcie nativă.

Munca sa însă, nu se rezumă doar la atât, ea fiind dublată laborios de eforturile și dăruirea manifestate în dragostea de țară, de oameni, de tradițiile și cutumele poporului român, de familie, și îndeosebi, un mare legiuitor și combatant în apărarea drepturilor românilor, un neclintit susținător al dreptății. Toate acestea le întâlnim, indubitabil, în jurnalistică sfârșitului de secol XIX, început de secol XX, unde apare multitudinea de articole semnate de acesta. De altfel, publicarea cărților cu caracter pedagogic, a tratatelor de istorie și a celor de etnografie, toate acestea ne fac să descoperim cu încântare și uimire, un scriitor de excepție, un fin observator al caracterului uman, un părinte minunat, un dascăl dedicat și un adevărat român.

Născut în luxurianta și luminoasa podgorie arădeană, în perioada dinaintea începerii revoluției pașoptiste, Slavici s-a bucurat de o copilărie frumoasă, cu părinți iubitori, într-o comunitate multietnică, aspecte consemnate în 'Amintirile' sale. De la anii copilăriei, petrecuți în Șiria natală, sub oblăduirea și candoarea lui 'tata bătrân', până la maturitate, aflat într-o continuă călătorie a sinelui, încercat de auspiciile acelor vremuri, Slavici își găsește liniștea fizică și sufletească la Panciu, în județul Vrancea, unde a locuit până la sfârșitul vieții, cu fiica sa Lavinia. Aceasta a fost căsătorită cu primarul localității pâncene, domnul Gheorghiu, care avea moșie și vie, lui Slavici fiindu-i dragă zona, deoarece îi amintea de vatra natală. În ultimii ani ai vieții sale, scriitorul a fost preocupat de aflarea liniștii, stare dobândită în cele din urmă, în mănoasa și ferme-

cătoarea podgorie pânceană. Refugiul său spiritual a fost mănăstirea Brazi, acolo aflându-se în comuniune cu natura și divinitatea. Motiv pentru care, comunitatea șiriană și cea pânceană, din care Slavici a făcut parte, trebuie să păstreze o strânsă și cordială legătură, una fiind leagănul nașterii sale, iar cealaltă, leagănul trecerii acestuia în neființă, într-o dimensiune superioară nouă, din care ne veghează nestingherit.



Scriitorul Ioan Slavici
alături de soția sa, Eleonora Slavici

Mai cu seamă, îi îndemn pe tinerii celor două comunități să conștientizeze importanța și farmecul deosebit al mediilor din care fac parte, avându-l ca îndrumător și patron spiritual pe marele Ioan Slavici și, ce poate fi mai onorant decât să cinstești memoria și să prețuiești opera unui asemenea scriitor, care astfel va rămâne de-a pururi grăitoare și-n veci nepieritoare, prin dăruirea și conlucrarea noastră, a tuturor.

Paginile de jurnal ale doamnei Tănăsescu-Slavici transmit o emoție covârșitoare, unele secvențe fiind inserate pe alocuri cu momente comice, care stârnesc amuzamentul, cu precădere cele din perioada în care era elevă a Școlii Normale de fete din București. *„În timpul recreațiunii, primăvara, Marița aduna omizi și le înșira printre filele cărții biete fete, iar la capitolul lecțiunii pune o omidă mare. Fata a intrat în clasă, căci clopotul sunase și profesorul era la ușă. Noi*

toate eram cu ochii la ea. S-a așezat tacticos în bancă, și-a scos cartea și când, în tăcerea solemnă a cursului, a deschis-o la capitolul lecțiunii, a scos un țipăt ascuțit, și omizile umblau pe banca ei. Noi râdeam din toată inima, râdea și profesorul, dar pe Marița o aștepta răsplata”. (pag. 22). Scris după moartea lui Slavici, 'Jurnalul' reprezintă o emoționantă incursiune în viața de familie a acestora, cu aspecte necunoscute cititorilor și cu momente dificile trăite de aceștia. O radiografie sinceră și inedită a propriilor lor vieți, pe care autoarea a realizat-o într-un limbaj simplu, nepretențios, cu un subiect concret și bine definit. Cu o notă asupra ediției, realizată de doamna prof. univ. dr. Eliza Ruse, ediția de față a fost reeditată cu sprijinul editurii Fundației pentru Cultură și Învățământ 'Ioan Slavici', din Timișoara, în anul 2000. Prefața este semnată de doamna Slavici, iar postfața jurnalului, de domnul prof. univ. dr. Dumitru Mnerie. Structura cărții este completată de cele patru subcapitole, însumând un număr de 68 de pagini. Prima ediție însă, a apărut la Timișoara în 1969, fiind îngrijită de Iosif Pervain și Virgil Vintilescu. Nu lipsesc elementele dramatice, dar nici umorul, care condimentează existența familiei Slavici, date de limbajul plăcut și captivant al personajului principal, însăși soția scriitorului. O adevărată capodoperă memorialistică, pe care o recomand din suflet și cu toată încrederea, convinsă fiind de faptul că va captiva și alți iubitori de lectură.

muzeograf Laura MATEȘ,
Muzeul memorial Ioan Slavici -
Emil Montșia din Șiria

Pro Comunitate

Costumul popular românesc



Costumul popular reprezintă un simbol al culturii românești și al identității noastre naționale, fiind o întruchipare a tradițiilor și obiceiurilor țării.

De-a lungul mai multor secole, românii au îmbrăcat portul popular cu mândrie și patriotism, acesta schimbându-și aspectul și scopul în timp dar și în funcție de zonă.

Deși în ziua de astăzi veșmintele tradiționale sunt purtate doar în cadrul unor evenimente sau a unor

sărbători naționale din motive estetice și spirituale, a existat o perioadă când iile brodate cu grijă, catrințele și țăarii făceau parte din garderoba de zi cu zi a românilor. Culoarea, simplitatea sau complexitatea modelelor, a croielii și a elementelor constitutive variază în funcție de ocazie. Astfel, existau costume simple, rudimentare, ce se îmbrăcau în timpul activităților agricole, dar și piese lucrate cu atenție, împodobite cu fel de fel de mărgel și decorațiuni fastuoase, acestea fiind păstrate pentru cele mai importante zile și sărbători.

Odată cu dezvoltarea orașelor și a economiei, hainele au devenit o etichetă socială. Din această cauză, tot mai mulți săteni au lăsat costumul popular deoparte pentru a adopta stilul urban ce simboliza superioritate financiară și ierarhică. Iar apoi, societatea și stilul de viață a evoluat până în punctul în care portul național a devenit doar o ținută festivă ocazională.

Indiferent de faptul că țin-

ta noastră zilnică a suferit această schimbare, frumusețea debordantă a straielor tradiționale nu a încetat să fie apreciată și admirată cum a fost dintotdeauna. Inclusiv pictorul francez Henri Matisse a fost impresionat și inspirat de aceasta, exprimându-și aceste sentimente prin celebrul tablou "La blouse roumaine". Formele colorate, modele înflorate și întreg ansamblul de piese grațioase diferă de la o zonă la alta, astfel subliniindu-se autenticitatea și diversitatea culturii românești.

Așadar, realizăm că portul național reprezintă o pagină din istoria țării, o operă de artă consacrată și înrădăcinată în caracterul colectiv al naționalității noastre și o amintire tangibilă a modului în care am crescut și ne-am dezvoltat ca societate distinctă.

Alexandra DRILEA
Clasa a X-a A

Strategia Națională de Acțiune Comunitară

Spune-mi și voi uita, arată-mi și poate îmi voi aminti, implică-mă și voi înțelege!

Strategia Națională de Acțiune Comunitară este un program național care promovează Acțiunea Comunitară. Acțiunea Comunitară este o activitate voluntară care unește unități de învățământ de masă cu școli speciale, azile și instituții de plasament într-un program clar, coerent și coordonat, care cuprinde activități educaționale periodice și creează un parteneriat de învățare între toți participanții.

Acțiunea Comunitară îi implică pe elevi. Aceștia vor face vizite periodice la o școală specială sau instituții de protecție socială pentru a se întâlni cu copii și adulți și pentru a-i implica într-un program de activități care va facilita procesul de dezvoltare educațională și integrarea socială între voluntari și beneficiari.

În țara noastră, acest program, inițiat și coordonat de Ministerul Educației, se desfășoară în parteneriat cu Asociația „Children High

Level Group” și a fost susținut încă de la început de baroneasa Emma Nicholson, europarlamentar britanic care ocupă, începând cu anul 2009, funcția onorifică de înalt reprezentant pentru protecția și îngrijirea copilului în cadrul Secretariatului General al Guvernului României.



Fiecare elev de liceu poate face parte din echipele de voluntari constituite la nivelul unității de învățământ în care este școlarizat și poate organiza și desfășura activități specifice acestei strategii. De regulă,

aceste activități vizează susținerea persoanelor aflate în dificultate, în special a copiilor cu cerințe educaționale speciale. Beneficiarii direcți ai activităților pot fi: copii/tineri/adulți cu dizabilități, abandonati sau fără locuință, bătrâni, bolnavi și, în general, orice persoană aflată în dificultate.

Începând cu acest an școlar și liceul nostru își dorește să promoveze acest program național în cadrul căruia se vor desfășura activități de voluntariat cu partenerii noștri: Centrul de Asistență și suport pentru persoane vârstnice Fitionești, Module Familiale Panciu, Asociația „Lumea lui Pinocchio” Panciu și câteva familii aflate în dificultate aflate sub protecția Serviciului Social din cadrul Primăriei Orașului Panciu.

Startul activităților SNAC a fost dat în săptămâna 14-18 noiembrie – “Săptămâna fructelor și a

legumelor donate”, care a mobilizat 15 cadre didactice și peste 236 de elevi din 13 clase. Cantitatea de fructe și legume donate a fost de aproximativ 644 kg, dar satisfacția elevilor noștri voluntari a cântărit cu mult mai mult.



Activitățile au continuat, iar “Mesagerii Sfântului Nicolae” au poposit, pe rând, la copiii de la Modulele Familiale Panciu, la familii aflate

în dificultate, iar pentru copiii de la Asociația « Lumea lui Pinocchio » a fost o surpriză foarte plăcută să-i întâlnească pe “mesageri” chiar la noi în liceu, grație invitației doamnei profesoare Ifrim Adriana.

La fel de emoționați și bucueroși au fost și bătrânii de la Centrul de Asistență și Suport pentru Persoane Vârstnice din comuna Fitionești, la “serata” organizată pentru ei de elevii nostri; s-au bucurat de musafiri, s-au împrietenit și au povestit vrute și nevrute.

Maratonul activităților SNAC va continua pe tot parcursul anului școlar, până în luna iunie. Dacă vreți să vă dezvoltați creativitatea și ingeniozitatea, dacă vreți să lucrați în echipă și să vă faceți noi prieteni,

alăturați-vă nouă!

Dacă vreți să vă implicați în misiuni folositoare, dacă vreți să depășiți prejudecățile sociale, dacă vreți



să eliminați ignoranța și discriminarea, alăturați-vă nouă!

Veți vedea lumea din jurul vostru cu alți ochi, veți deveni mai toleranți, mai implicați și veți încerca sentimentul de satisfacție ce derivă din ajutorarea semenilor.

Coordonator SNAC
prof. Teodora DANȚIȘ

Mâncați cu IMPACT

O alimentație sănătoasă pentru o viață sănătoasă

Asigurarea unei alimentații sănătoase la școală are un rol primordial, întrucât aceasta contribuie la creșterea și dezvoltarea armonioasă a organismului. De la această premisă a plecat și dorința membrilor clubului IMPACT „Perfect LIS” de a participa la competiția de proiecte „IMPACT-2.0 Laboratorul de Antreprenariat Social”.

La întâlnirile săptămânale ale clubului am identificat o problemă la nivelul liceului nostru: acesta nu beneficiază de o cantină, iar în jurul școlii există câteva chioșcuri care oferă elevilor mâncare nesănătoasă precum dulciuri, fast-food, chipsuri și nelipsitele băuturi carbogazoase. Aceste alimente nu numai că au un efect negativ asupra dezvoltării organismului dar reduc semnificativ energia elevilor, împiedicându-i să dea randament maxim în timpul orelor de curs. De asemenea, am identificat că în liceu există copii care au o situație financiară precară și nu își pot achiziționa pachetul zilnic. IMPACTii au găsit o soluție pentru a veni în ajutorul elevilor aflați în această situație: ne-am gândit să implementăm un proiect de catering în liceu. Proiectul va avea ca scop atât promovarea unei alimentații sănătoase în rândul elevilor dar și asigurarea unei gustări sănătoase gratuite elevilor cu o

situație financiară precară. Astfel, în perioada 23 mai – 3 iunie 2016 membrii clubului IMPACT „Perfect LIS” și-au propus să experimenteze eficiența unui serviciu de catering în cadrul liceului prin proiectul de antreprenariat social „Mâncați cu IMPACT. O alimentație sănătoasă pentru o viață sănătoasă”.

La început, în sesiunile de lucru, am pus cap la cap toate activitățile pe care trebuia să le facem ca scopul nostru să treacă de la idee la faptă.



Membrii clubului au realizat sondaje de opinie prin care au identificat elevii și restaurantul care vor participa la proiect și de asemenea, au realizat sondaje de opinie pentru stabilirea unui meniu, care să fie pe placul tuturor celor 50 de elevi participanți. Au încheiat un acord cu firma, au stabilit un preț acceptabil pentru elevi și au elaborat criteriile pe baza cărora vor fi selectați elevii care vor pri-

mi gustarea gratuită. Aceste lucruri nu au fost ușor de realizat, deoarece până acum, în liceul nostru nu s-a mai făcut un astfel de proiect, iar elevii ne-au privit, la început, neîncredători. Pentru a-și atinge mai repede scopul, membrii clubului IMPACT s-au hotărât să organizeze un atelier culinar în cadrul căruia elevii să învețe cum să-și pregătească o gustare rapidă și sănătoasă. La finalul atelierului, fiecare elev putea dona câte un leu, cu suma strânsă urmând să se cumpere în continuare meniuri pentru elevii cu o situație financiară precară.

Încă din primele două zile, proiectul pe care îl priveam cu scepticism atrăgea noi clienți. Membrii clubului au dat dovadă de organizare, responsabilitate, perseverență în depășirea micilor inconveniente survenite pe parcursul zilelor. După o lungă sesiune de lucru în care ne-am decis cum să livrăm pachetele, pentru ca acestea să ajungă la timp, noi, membrii clubului am găsit soluția perfectă și am pornit încredători, sperând că totul va ieși așa cum ne-am propus. Ne-am mobilizat pentru a putea duce la îndeplinire sarcina, iar cei 10 beneficiari care au primit câte o gustare gratuită au fost încântați de gestul făcut de noi. Încă din prima zi ne-am confruntat cu prima provocare: firma ne cerea o păsu-

ire de o oră, iar meniurile nu puteau ajunge la timp. Deși credeam că acest lucru ne va pune în dificultate și ne vom pierde clienții, într-o sesiune de lucru am reușit să găsim o soluție, să ne mobilizăm și să anunțăm elevii că mâncarea va întârzia o oră. Primele impresii ale elevilor despre mâncare au fost că este bună, dar cam puțină. Am mers și am discutat din nou cu firma, care ne-a promis că nu ne vom mai confrunța cu această problemă în zilele următoare. Eram încredători că odată ce am rezolvat această problemă nimic nu ne mai putea sta în cale, iar zilele ce vor urma vor fi ușoare și presărate cu zâmbetele elevilor mulțumiți. Cu fiecare zi ce trecea începeam să ne obișnuim cu datoria ce ne-am însușit-o și, deși ne-am mai confruntat cu mici probleme, am reușit să le depășim și am învățat să apreciem mai mult fiecare feedback pozitiv, iar pe cele negative încercam să le analizăm, să descoperim eventualele mici scăpări și să ne îmbunătățim pe zi ce trece atitudinea de mici antreprenori. În tot acest timp, nu am uitat de cau-

za noastră, ci dimpotrivă, am acordat mai multă atenție beneficiarilor, încercând să mai cautăm elevi care ar avea nevoie de micul nostru ajutor.



Nu a fost ușor dar cu siguranță a meritat să încercăm. Știam care erau riscurile întrucât elevii nu sunt înnebuniți după obiceiurile alimentare sănătoase, cu toate că majoritatea dintre ei știu care este efectul negativ pe care îl au E-urile. Invocând diferite scuze pentru această alimentație nesănătoasă, ei consideră că la această vârstă nu sunt afectați. Am fost plăcut surprinși să vedem că până la urmă au primit această propunere cu brațele deschise

și au fost încântați de idee. De asemenea, profesorii ne-au susținut și ajutat, chiar s-au oferit să cumpere meniuri care au ajuns la elevii cu o situație financiară precară. De asemenea, acest proiect ne-a ajutat pe noi, membrii clubului, să învățăm cât de important este să acordăm mai multă atenție celor din jurul nostru, pentru a putea vedea unele mici probleme, pe care, poate, putem să le soluționăm sau cel puțin putem da o mână de ajutor.

Pentru că știm că o alimentație sănătoasă poate asigura creșterea randamentului școlar și poate crea o stare de sănătate pe termen lung, ne-am gândit să susținem permanentizarea acestui serviciu începând cu anul școlar viitor.

Elena POCRIȘ
Clasa a XII-a D
Membru club IMPACT Perfect LIS

Panciu în fotografii de altădată

extras din albumul în curs de apariție

”Panciu - O istorie în imagini”, realizat de Mihai-Liviu Adafini



Hotelul și Cazinoul construit de Costache I. Găță la 1894.
Imagine de dinaintea Primului Război Mondial, probabil forma originală



Monumentul eroilor din Războiul Reîntregirii 1916-1919, operă a sculptorului George Dimitriu, ridicat la inițiativa unui comitet condus de Mardare Burdea

Pro Comunitate



Primăria Panciu, înainte de Primul Război Mondial, în 1911



Strada Mare la începutul secolului XX



Fotografie germană din Primul Război Mondial cu Hotelul Găta și strada Carol. Armata germană a presupus ca aceasta este clădirea primăriei, datorită poziției centrale, ca în orașele germane



Strada Carol, importantă arteră a comerțului din Panciu



Biserica "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil" din Crucea de Sus, având în prim-plan pe preotul Costache Diaconescu



Centrul orașului cu strada Carol



Primăria Panciu în perioada interbelică, văzută din Strada Ioan Slavici

Pro Comunitate



Casa Gheorghiu în care a locuit Ioan Slavici în perioada 1918-1925.



Schitul Brazi și mormântul scriitorului Ioan Slavici.



Bulevardul Gării, redenumit Vasile Apostoleanu, în cinstea celui care l-a edificat. Imagine din perioada interbelică



Fotografie cu masina de pompieri a orașului în perioada interbelică



Școala Secundară de Fete



Elevii Școlii de Dogărie alături de directorul Radu Mavrodin.



Gara refăcută după Primul Război Mondial

Redacția ACTUALIS mulțumește domnului Mihai-Liviu ADAFINI, familiei Toni și Denisa ALACI și domnului profesor Mihai ADAFINI pentru permisiunea de a publica fotografiile ce fac parte din albumul în curs de apariție "Panciu - O istorie în imagini".

Între universuri divergente

Dintrea atâtea debuturi

Cornelia Nor, la ce visezi?... Simți cum se trezește în tine o chemare nelămurită?... De ce ți-ai așteptat îndemnul la scris cu brațele încrucișate?... Strivește-ți fără milă orice tresărire de neîncredere în tine! Urmează-ți visul scrisului cu umilință și cu orgoliu! Ca tu, Cornelia Nor, să fii stăpînă pe tine și pe scrisul tău. Chiar dacă uneori te vei juca în praf cu vorbele ca un copil fără minte. Chiar dacă alteori te vei lua singură drept altcineva. Să crezi și în umbra ta, fiindcă este a ta și-ți va conduce pașii spre elaborarea altor texte literare! Să crezi cu încredințare în bunătatea și în frumusețea fanteziei tale! Și obișnuiește-te cît mai repede cu chinul și cu singurătatea scrisului! Pentru că vor fi compensate cu vîrf și îndesat de chinul și de singurătatea scrisului. De-ajuns cu zîmbetul tău sfios! Ești Cornelia Nor! Ai deja 18 ani! Fiindcă ai apărut pe lume în ziua de 9 septembrie 1998 în Panciu. Acum ești elevă în clasa a XII-a la Liceul Teoretic „Ioan Slavici” din Panciu. Apoi... Strunește-ți cu sălbăcie visul scrisului!!! Ca să nu se transforme într-o nălucă agresivă!!

(prof. Costel PRICOPIE)

- Cine ar putea da atenție unei tinere care bate câmpii?

- Îți pierzi timpul cu prostii. Ocupă-te de lucruri mai interesante și mai folositoare pentru tine!

- Ar fi mai util pentru mine să-mi exprim sentimentele, să demonstrez de ce sunt în stare?

Întrebările acestea m-au făcut să regret uneori că scriu. Dar, de ce să regret ceva ce nu am făcut, când mai bine aș putea să regret ceea ce am făcut? Așa că am început să scriu.

Viața este grea, aspră, nefericită, plină de oameni ranchiunoși. Dar există și oameni care, atunci când văd un sărman pe stradă, intră într-un magazin, le cumpără de mâncare, neașteptând nimic în schimb, nici măcar un „mulțumesc”, ci dorind să împartă ceea ce au ei cu ceilalți, să le ofere un dram de bucurie.

- Tu citești măcar ceea ce scrii? Este posibilă o astfel de lume pe care o visezi? Povestea asta a ta are un început, de nu vreau să-i văd sfârșitul.

- Cu prieteni ca tine, cine mai are nevoie de dușmani?

- Ești un copil. Nimeni nu te va băga în seamă.

- După atâtea nedreptăți și judecăți aspre, ce mai contează? Vreau ca ideile mele să fie auzite, ascultate, înțelese. Vreau ca lumea să înțeleagă ceva din ceea ce scriu.

- Mi-ar fi plăcut să fii la TV, ca să te închid. Fă-ți griji pentru propria persoană, pentru că nimeni nu se gîndește la tine.

- Destinul celorlalți e mult prea important, ca să-mi fac griji pentru mine.

- Cine te-a sfătuit să fii tu însăși, te-a sfătuit greșit...

- Dar asta nu mă va opri! Voi continua să scriu. Mai ai mult să mă iei peste picior?

- Ai terminat de vorbit sau mai trebuie să dorm?

- Întodeauna mi-am dorit să am pe cineva la care să țin, să îl iubesc, să îmi fie prieten... După ce te-am întâlnit, m-am răzgândit.

Foarte des ascult cu interes păreriile celorlalți despre lume. Pe unii îi aud spunând că oamenii sărmani își merită soarta. Iar pe alții îi văd încercând să facă proiecte, campanii de întrajutorare pentru a lupta contra fluxului. Și deși ei știu că este imposibil acest lucru, speră și continuă să ajute... Dar nu se face primăvară cu o floare. Ca să putem schimba ceva în lumea în care trăim, ar trebui mai întâi să reflectăm la caracterul nostru, la modul nostru de a privi viața, să ne gândim și la altcineva în afară de noi înșine. Oare este cu puțință să schimbăm mentalități învechite și să aducem acea binecuvîntată pace în lume pe care orice pretendentă la Miss Univers suține că și-o dorește? Oare există oameni care se gîndesc și la ceilalți mai mult decât la ei, la acei oameni care stau în locuințe reci, care trăiesc de pe o zi pe alta?

Mi-aș dori să aud că fiecare instituție a clerului își dedică timpul și suportul material și financiar pentru a aduce generația tânără pe calea cea dreaptă și de a-i oferi șansa de a studia, de a reuși în viață, de a o ajuta să-și curețe sufletul de griji și păcate. Dar nu ne gândim să împărțim ce avem cu ceilalți. Toate bunurile pe care le deținem nu le vom putea lua cu noi când vom urca scările Raiului. Dacă Dumnezeu a avut puterea să-și lase propriul fiu să sufere, să fie răstignit pentru ceilalți copii ai lui, adică noi, cred că El ne va aduce pe toți să privim lumea și bunătatea eternă.

- Bunătatea eternă? Egalitatea între oameni? În lumea asta există doar două tipuri de oameni! Oameni care supraviețuiesc indiferent de pierderi, încălcând orice regulă, dînd ordine, și cei care primesc și execută aceste ordine.

- Nu ai vise, nu ai așteptări, nu vrei să lupți. E la alegerea ta dacă vrei să trăiești în ignoranță, trebuie să faci ceva ca viața să merite a fi trăită.

- Ai o voce frumoasă, de ce o irosești vorbind?

- Mulțumesc că ești o parte din viața mea... Nu știam ce e o viață de căine până să te întâlnesc.

- Ce ar trebui să-mi ofere viața, ca să merite a fi trăită?

- Să luptăm pentru ceea ce avem, să demonstrăm că merităm toate aceste lucrurile. Cum ai putea să simți că trăiești, dacă nu lupți pentru tine, pentru viitorul tău, pentru o lume mai bună?

- Mă fac că nu-mi pasă!

- Aici tu începi să aiurezi. Nu facem umbră pămîntului degeaba, suntem aici într-o luptă continuă cu noi înșine, în care trebuie să ne demonstrăm că suntem oameni buni, solidari și puternici.

- Nimic din ceea ce spui nu mă va convinge!

- Atunci să lăsăm povestea mea să te convingă.

În pofida tuturor predicilor, criticilor, răutăților, eu nu renunț în a spera la o lume fericită, lipsită de maladii, amărăciune. În lupta contra vieții, motto-ul este „Fiecare pe cont propriu” argument eronat pentru că am fost aleși cu un scop pe această lume, pentru a trăi împreună, pentru a ne ajuta reciproc, indiferent de stare sau rang. Pentru Cel care ne-a creat din pămînt și din coasta lui Adam prea

puțin contează toate bunurile pe care am reușit să le dobîndim de-a lungul existenței noastre pe acest Pămînt, pentru că el ne iubește pe fiecare la fel de mult.

Viața ne mai dă uneori palme, ne încearcă pentru a vedea cum reacționăm în momente de cumpănă. Dar El nu ne dă mai mult decât putem duce. Suferința este făcută pentru a ne arăta că nu suntem singuri și că toți suntem frați și că trebuie să ne ajutăm chiar dacă nu ne cunoaștem.

Visez că va exista cîndva o lume mai curată, mai pură sufletește. Interiorul ne definește, ne formează și ne conturează exteriorul. Sufletul este cel care face omul mai frumos, îi dă culoare și îl face pe individ să-i respecte, să-i iubească și să-i ajute pe ceilalți. Să-i ajutăm pe ceilalți nu constă numai în ajutorul material. Atunci când vedem pe cineva trist, supărat, neliniștit, putem să-l întrebăm ce a pățit. Dar nu în modul întrebării retorice care nu așteaptă nici un răspuns. Îl vom întreba în mod sincer, să-i arătăm că ne pasă de ceea ce simte. Îl vom asculta, îi vom oferi umărul pe care să plîngă, îi vom oferi sprijinul de care are nevoie și poate chiar și o îmbrățișare care să-l scoată din starea în care se află.

- Nu, nu, nu, nu! Așa nu se mai poate. Îți pierzi complet simțul realității. Sigur nu ai fumat nimic?

- Viața mea e prea frumoasă, pentru a o păta cu otrăvuri.

- Iată un om cu o minte deschisă! Simt briza care trece prin capul tău chiar și de aici!

- Recunosc că ai adus religia în viața mea. Până să te cunosc, nu credeam în Iad!

- Asta a fost picătura care a umplut paharul. Îi sun pe ai tăi și le spun că fata lor nu mai judecă.

- Prietenia nu funcționează pe șantaj, stai liniștită, nu o să-ți eclipsez farmecul, dacă de asta ești atât de înverșunată împotriva poveștii mele.

- Povestea e absolută oribilă! Nu are nimic frumos și inteligent în ea.

- O să mai schimb, știu că nu e perfectă și că nici nu va fi. Dar va fi frumoasă. Cel puțin așa sper...

- Speranțele sunt vise deșarte!

- Voi reuși! Am muncit mult. Nu e prea strălucită povestea, uneori pare chiar absurdă. A înțelege o poveste e o muncă mult mai intensă decât de a o crea. Asta o face specială pentru mine.

Povestea lui Roland începe în-

tr-o zi friguroasă de toamnă. Ziua în care s-a născut într-un cartier rău famat, cu o mamă tânără, fără un loc de muncă și fără un tată. Este ziua în care mama decide să-l lase pe Roland în fața bisericii. Acesta este găsit de o tânără, care dorește să-și lege destinul de un bărbat bogat, care nu o dorește. Bethany, așa se numea cea care a dezlănțuit Iadul, apare în fața tânărului bogat Christian cu pruncul, spunându-i că este al lui. Pentru a nu fi dezmoștenit și ocărat de către familie și societate decide să se căsătorească, dar nu va recunoaște copilul.

Roland va crește înconjurat de lux, haine și jucării scumpe. El este un copil simplu, sincer, dar care nu este iubit de cea pe care o cunoaște drept mamă. În schimb, tatăl, care l-a crescut, îl va iubi ca pe propriul lui fiu. Îi va face toate poftele. Ba chiar vor avea împreună un hobby, acela de a merge în fiecare săptămână la vânătoare. Când va împlini vârsta de 11 ani, Christian decide că este timpul să-l recunoască în fața legii pe cel care i-a redat fericirea vieții. După acest eveniment, Bethany va încerca să-i otrăvească sufletul cu fel și fel de povești, făcându-l să urască viața.

Roland este un tânăr foarte chipeș, înalt, cu părul blond și bălai precum un lan de grâu, cu privirea șireată și puțin perversă, un tânăr mereu la patru ace, dar cu sufletul sfîșiat și înrăit de lipsa dragostei adevărate. În spatele acestei înfățișări de gheață, se ascunde un om bun, mărinimos, pios.

- Cum poate un tânăr crescut cu ură să fie un om atât de iubitor și dulce? E ceva ce nu se potrivește.

- Nu doar educația contează, ci și cum dorește tânărul să-i trateze pe ceilalți.

Deși Roland a devenit un prințisor fără suflet, în interiorul lui, este omul care se oprește din drumul lui și-și ajută semenii, îi ascultă și îi sfătuiește, se implică pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie. Astfel, într-una din zile dă peste o fată sărmană care cerșea la colț de stradă, se oferă să o ajute, să o ducă la un adapost, să îi ofere de mâncare.

Dar tânăra Edaline face ceea ce nimeni nu i-a mai făcut până acum lui Roland, îl refuză cu dispreț și fuge. Peste ceva timp se întâlnește cu această tânără și o silește să meargă cu el la adapost. Acolo fata primește hrană, haine curate și o cameră în care să se poată odihni. Văzând că de frumoasă este fata, Roland este nău-

cit de splendoarea ei, și decide să o scoată la plimbare. Fata vrea să-i mulțumească pentru ce a făcut pentru ea și să-și ceară scuze pentru comportamentul inadecvat.

- Crezi că un prinț și-ar irosi timpul să ajute pe cineva? Sunt acaparați de propria imagine.

- Aparențele înșală! Prințul meu acordă atenție oamenilor de rând, și îi pasă de ei.

- Prințul tău? Mă faci să râd!

- E creația mea, îi spun cum doresc. Nu-ți convine, poți să-mi faci o parodie.

- Îmi pierd timpul cu tine! Tot n-o să înțelegi.

- Când nu te interesează un lucru, nu-l bagi în seamă, dar tu îmi oferi atenție. Te deranjează atât de tare că doresc să fac ceva pentru bunăstarea mea? Că doresc să schimb părerea celorlați prin ideile mele?

- Nu, dar...

- Să nu mai aud un cuvânt! Ești malițioasă și dezinteresată, nu-ți pasă de nimeni. Ești exact ca Bethany Fields din povestea mea.

Timpul trece, iar Roland și Edaline se întâlnesc din ce în ce mai des. O va scoate la plimbări, picnicuri, la ceai. În tot acest timp, Roland uită de planul macabru al mamei sale, dorind să devină un om mai bun. Într-o zi, cei doi tineri vor găsi în camera lui Bethany păturica în care fusese înfășurat Roland când a fost găsit în fața bisericii.

- Ce e cu aceasta păturică, Roland? Nu pare a fi a ta. Presupun că mama ta ți-a cumpărat doar lucruri fine.

- Locuiam într-un cartier unde o femeie împletea astfel de pături...

În acel moment, mama tânărului, Bethany, intră în dormitor. Edaline ascunde păturica, spunându-i că Roland dorea să-i arate bunul gust al mamei sale în a-și decora camera.

- Nu mă aștept să înțelegi tu ce e acela bun gust.

Cei doi tineri se îndreaptă către cartierul rău famat... Roland nu văzuse niciodată acel cartier. Roland se uita cu stupoare la copiii neîngrijiiți care se jucau în stradă, la femeile care veneau cu sacii de gunoi aduși din oraș pentru a căuta îmbrăcăminte și mâncare. Roland și Edaline ajung într-o casă pe cale să se dărâme, întră acolo, și o găsesc pe Caroline zăcând într-un pat.

- Dumneavoastră ați împletit această păturică?

- Am împletit-o pentru fiul meu.

- Dar ce s-a întâmplat cu el?
 - Eram foarte tânără... Nu aveam cu ce să-l cresc...
 - Dar tatăl lui?
 - Familia lui era foarte bogată, și i-a interzis să mă mai vadă. Nu știa că o să avem un copil...
 - Și ce ați făcut cu copilul?
 - L-am lăsat în fața unei biserici. Și astăzi am coșmaruri, îl visez stând într-un colț de stradă plângând, speriat, înfometat...
 - Nu ați încercat să-l căutați?

- Dar era prea târziu, mi s-a spus că a fost găsit de o anume Bethany Fields. Când am fost la ea acasă, am rugat-o să mă lase să-l văd măcar de la distanță, dar s-a uitat la mine cu ură și m-a izgonit.

- Îmi puteți spune unde locuiește?
 - Păi, nu mai știu adresa. Este soția prințului Christian Grimaldi, tatăl adevărat al fiului meu.
 - Continuă să vorbești! Într-o zi vei spune și ceva inteligent.

- Dacă ție nu ți se pare inteligent ceea ce spun, poate voi reuși într-o zi să scriu ceva care să te impresioneze, sau poate o să mă opresc din a scrie, ca să nu te mai dezamăgesc...

- Mi-ai citit gândurile! Oricum a fost o poveste scurtă.
 - Totuși, voi încerca să o modific, să o fac mai frumoasă, mai ușor de înțeles.

În memoria lui Roland au reapărut imagini, în care Bethany îi învenina sufletul împotriva tatălui său. Și-a adus aminte și de toate momentele frumoase petrecute alături de tatăl său, cel care l-a învățat tot ce știe. Roland o îmbrățișează pe cea care i-a dat viață.

- Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru fiul tău. Eu sunt acela. Am fost crescut de tatăl meu și de această Bethany Fields, care a încercat din răsuputeri să mă facă să-mi urăsc tatăl...

- Oh, fiul meu, cât te-am căutat. Ce mare te-ai făcut, îmi pare rău că te-am părăsit. Nu o să mi-o iert niciodată!

- Nu-ți face griji, eu te-am iertat deja. Erai tânără, nu aveai cu ce să mă întreții.

După acest înduioșător moment mamă-fiu, Roland și-a luat mama în brațe până la mașină și a dus-o în castelul familiei sale. La vederea ei, Christian a fugit către ea, a strâns-o în brațe, a plâns. Bethany a fost alungată... Caroline a fost dusă la diferiți doctori.

Christian s-a căsătorit în sfârșit cu dragostea vieții lui, Caroline. La scurt

timp, s-a căsătorit Roland cu Edaline. Timpul a trecut, și Edaline a dat naștere unei frumoase perechi de gemeni, o fetiță și un băiețel, botezați Angelina și Gerald. Copiii erau foarte inteligenți, studiau trei limbi străine, pianul și valsul. Se aflau în grădină jucându-se cu părinții lor.

- Povestea ta! Povestea ta! Și eu? Eu unde sunt?

- Chiar în poveste... Nu ai priceput cine este Edaline?

- Nici nu-mi pasă.

- Edaline ești tu. Am scris despre acea persoană pe care o credeam dură pe dinafară și blândă pe dinăuntru, acea persoană caldă și frumoasă nu doar în exterior. Se pare că m-am înșelat. Nu voi mai putea scrie despre tine...

În ziua în care Roland și Edaline implineau 10 ani de mariaj, s-au gândit să facă o petrecere cu toți cunoscuții; mâncăruri și băuturi exotice, fețe familiare, dar și necunoscute, invitați din politețe. Tema petrecerii era balul mascat. A putut să se strecoare la petrecere Bethany Fields.

Bethany Fields își face apariția ținând un cuțit îndreptat către gâtul Edalinei.

- Vei plăti pentru tot ce am pățimit eu, Edaline.

Și în acel moment, Edaline cade la pământ, răpusă de tăietura cuțitului. Roland și copiii vor suferi după Edaline.

- Dragul meu Roland, știu că timpul meu e pe sfârșite... Cel mai mult regret că nu am luptat să rămân lângă tine și lângă copiii noștri mereu. Ultima mea dorință este să ai grijă de cei doi îngerași ai noștri, să le dăruiești o părticică din sufletul tău bun, să-i ocrotești și să nu-i răsfieți prea mult. Încă un lucru...

- Orice, iubita mea!

- Nu vreau să te răzbuni pe Bethany.

- Nu-ți promit nimic... Nu o pot lăsa să scape pe cea care te-a luat de lângă mine...

Și atunci, Edaline și-a dat ultima suflare. Deși aceasta îl rugase să nu acționeze împotriva lui Bethany, Roland a decis să fie exilată pe insula Groazei, o insulă plină de bestii, poate mai feroce decât Bethany, care i-au adus sfârșitul.

În toți acești ani, Roland și-a crescut cei doi copii și nu și-a putut îndrepta privirea către nici o altă femeie.

- De ce m-ai omorât în poveste?

- Nu te-am omorât pe tine, ci umbra a ceea ce ai devenit. Omorându-ți personajul din poveste, te voi face să crezi că adevărata ta persoană merită o schimba-

re, o viață mai bună. Edaline n-ar fi fost fericită cu Roland. Ei îi plăcea libertatea, să poată merge oriunde, fără ca nimeni să o recunoască.

- Simțeam că te îndepărtezi de mine. Scriind această poveste îmi acordai tot mai puțin timp, și...

- Și acum te-ai întors să te iert? Nu e nevoie. Eu nu port ranchiună, dar nu știu dacă voi mai putea avea vreodată încredere în tine. Inima îmi cere să te țin lângă mine, dar mintea îmi spune că mă vei părăsi din nou.

10 ani mai târziu, Roland avea să o cunoască pe Mariah, o tânără încântătoare, de o frumusețe de neimaginat. Dar relația lor era imposibilă. Vârsta începea să-și spună cuvântul în privința lui, pe când ea era ca un boboc de floare neatinată, blând și fragil. Pe lângă diferența de vârstă, ei reprezentau un al doilea război dintre Capulet și Montague, familiile celor doi se urau de moarte, iar o căsătorie între cei doi le-ar fi adus mari prejudicii, poate chiar dezmoștenirea și exilarea.

Iubirea dintre cei doi era o iubire platonicească, ea îl iubea pentru inteligența lui, pentru felul în care râdea la comentariile ei despre anumite cărți sau subiecte mondene, îl iubea pentru că o iubea cum nimeni nu a făcut-o. Și-au dăruit cele mai frumoase momente plimbându-se, citind cărți, bănd ceai, și privind stelele. El o iubea pentru puritatea sentimentului ei și pentru felul în care reușea să-l învelescă de fiecare dată când își pierdea cumpătul sau când necazurile îi acaparau viața și îi întuneceau sufletul.

În ciuda evenimentelor neplăcute, dureroase, Roland a continuat să fie un om bun, care nu se ferește să se coboare la nivelul celorlalți pentru a-i ajuta. Nu îi era rușine să ajute la construirea unor case și la refacerea lor atunci când o calamitate naturală le distrugea. Acest om continuă să se oprească pe stradă pentru a vorbi cu cei care au nevoie de ajutor, chiar dacă se grăbește la o întâlnire importantă. Pentru el tot ce contează e să vadă oameni fericiți. Acest lucru a făcut-o pe Mariah să-l iubească, să-l admire, să-l idolatrizeze, să-l divinizeze.

Mariah era o fată cuminte, bună la inimă, întotdeauna săritoare, exact ca Roland. Cei doi au devenit din ce în ce mai apropiați. Tânăra cu părul roșu ca focul, cu ochii albaștri ca cerul, fața mică și ovală, cu mâinile fine și delicate, cu vocea suavă precum a unei porumbițe l-a ferme-

cat pe prințul nostru, care decide să-și ia inima în piept și să-i ceară mâna tatălui ei. Roland îl invită pe ambasadorul Devonshire la cină, alături de familie și de cei doi copii. Angelina, nume care se pare că a fost ales cu inspirație, era de-a dreptul un înger, figura unei zeițe, o tânără dulce, blândă, dar în același timp foarte sociabilă și foarte frumoasă. Gerald era întruchiparea lui Roland, același chip, aceeași ochi și aceeași privire pe care o avea în tinerețe.

Ambasadorul intră în salon, salută, este invitat să poștească la masă. Deși nu este prea încântat de invitație, nu se poate pune rău cu prințul. După masă, aceștia discută despre posibilitatea căsătoriei lui Roland cu Mariah. Devonshire se ridică și părăsește camera, uitând complet de politețe și trântind ușa în urma lui. Roland nu înțelege de ce nu a fost acceptat. Atunci tatăl lui, Christian, îi spune o poveste...

- Fiul meu, eu știu de ce nu te acceptă ambasadorul... Acum mulți ani, stră-stră-străbunicul tău a avut o relație secretă cu o femeie din familia Devonshire. Era căsătorită, dar ei se iubeau foarte mult, așa că au decis să fugă, și de atunci familia Devonshire ne-a declarat război...

- Ei au trăit fericiți, și eu nu merit asta după tot ce-am pățimit? După crucea pe care Bethany Fields a ținut-o aplecată asupra mea toată viața, nu crezi că merit să fiu fericit?

- Ar trebui să îi spui asta ambasadorului. Spune-i povestea ta, poate vei topi sloiul de gheață din inima lui.

- Nu voi lăsa ca nimic să mă despartă de Mariah. Voi lupta indiferent de consecințe. Voi face tot ce va fi nevoie, ca să rămână mereu lângă mine, nu aș putea suporta să o pierd și pe ea.

Roland îi face o vizită ambasadorului, îi povestește tot ce s-a întâmplat și încearcă să-l convingă de faptul că o întâmplare atât de veche ar trebui uitată.

Ambasadorul vorbește și cu fiica sa despre acest lucru și o întreabă ceea ce simte și dacă asta este decizia pe care dorește să o ia, se întâlnește cu Roland, dându-i mâna fiicei lui.

Aceștia se căsătoresc, dar nu vor face o nuntă fastuoasă, cu mulți invitați și mâncăruri sofisticate, ci doar o nuntă simplă, cu o mireasă frumoasă, cu familia și câțiva prieteni intimi.

- Roland va fi fericit cu această tânără? Nu se va mai gândi la Edaline?

- O are în fața lui zi de zi, prin fiica sa.

- Este prea tânără pentru el.

- Nu începe cu prejudecățile. Oamenii sunt liberi să-și trăiască propria viață așa cum doresc, atâta timp cât nu încalcă drepturile celorlalți.

- Nu mi se pare corect! De ce nu și-a ales pe cineva de vârsta lui?

- Pentru că nu îi poți porunci inimii. Nu mai fi așa dramatică. A suferit mult, are dreptul să fie fericit, așa cum toți avem dreptul!

Cine ar fi crezut că Roland va avea parte de un final fericit? Cine ar fi crezut că acel copil abandonat în fața bisericii, acel copil crescut de o femeie plină de ură și amărăciune ar putea deveni un om cumsecade, un om care să merite ce e mai bun în viață, un om care și-ar da și viața dacă ar ști că acest lucru ar ajuta pe cineva?

Oamenii sunt plini de surprize, și nu întotdeauna acestea sunt rele, oamenii ne pot demonstra că sunt buni, că pentru ei nu contează decât egalitatea, fraternitatea. Oamenii sunt prelungiri ale celor care le-au dat viață, dar nu neapărat moștenesc calitățile părinților, ei pot fi oameni simpli, care sunt acolo pentru a ne ajuta necondiționat, pentru a ne oferi sprijinul de care avem nevoie.

Mai devreme sau mai târziu, toți realizăm că nu contează ceea ce avem, ceea ce am realizat, contează ce am oferit, cum ne-am purtat cu ceilalți, cât de fericiți i-am făcut. La sfârșit, cu toții ne vom da seama dacă ne-am îndeplinit misiunea sau dacă am dat greș, dacă am ușurat viața celorlalți sau dacă am îngreunat-o, dacă am știut să oferim o părticică din sufletul nostru celor care aveau nevoie, chiar dacă am băgat mâna în foc pentru oameni și ne-am ars.

Rănila trupului se vindecă mai repede decât cele ale sufletului. Să nu ne amărăm sufletele și să nu renunțăm niciodată, asta a fost ceea ce și Roland a făcut, să nu ne dăm bătăuși și să ne călcăm pe orgolii când e momentul, nu contează orgoliul sau imaginea perfectă atâta timp cât oglinda este spartă și ne vedem în bucați.

Degeaba e exteriorul întreg și frumos atâta timp cât interiorul este putred. Așa că, să uităm tot, să nu ne înrăim cu lucruri trecătoare inimile noastre pure, tot ceea ce trebuie să facem este să fim fericiți, să iubim, să fim iubiți, să oferim și să împărțim ce avem, și să nu îngăduim să ne fie furată fericirea. Să fim noi înșine, nu trebuie să ne mai ascundem în spatele unor măști, nu trebuie să ne fie rușine de

ceea ce suntem.

Cine ne iubește ne acceptă așa cum suntem, ne acceptăm unii pe alții indiferent de imperfecțiunile noastre. Tot ce contează e să credem în noi! Să credem în noi, și ceilalți vor face la fel!

- Tu chiar i-ai dat un final fericit!

- Nu-ți convine, așa e?

- Nu mă încântă...

- Nici Mariah nu știi cine e?... E tot Edaline, doar că am însușit-o ca să poată fi fericită și să-l facă și pe Roland fericit.
 - Adică m-ai readus la viață în poveste?
 - Da, asta am făcut. Ca să-ți atrag atenția, să vezi ceea ce merită cu adevărat să faci în viață.

- De ce ai continuat să crezi în mine? Ți-am adus destule necazuri...

- Ce am spus la începutul poveștii? Că viața ne mai dă palme...

- Și că Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce...

Să nu mai blamăm viața, ci pur și simplu să o trăim, să fim fericiți și să nu mai judecăm și nici să nu ne mai pese dacă suntem judecați, să ne colorăm viața în nuanțele cele mai frumoase și mai vesele. Viața este scurtă și nu ne lasă mult timp de zăbavă.

- Acum, la sfârșit cum ți s-a părut noua mea?

- Nici nu știu cum să spun ceea ce simt!

Nuvela aceasta am decis să o scriu, pentru că oamenii își pierd latura umană, devin animalici, cruzi, neiertători și răi. Am decis să scriu pentru că nu vreau ca lumea să devină un loc în care să nu ne suportăm unii pe alții, ci un loc împăciuitor, plin de viață, seninătate...Vreau să-mi fac auzite ideile, și pentru asta vreau să-mi public nuvela. Îmi doresc ca, atunci când o veți citi, să nu râdeți, precum conștiința mea, ci să schimbăm locul în care trăim cu unul mai bun. Ceea ce am scris va fi înțeles într-un final? Opera mea haotică va reuși să schimbe ceva? Credința e cel mai important lucru... Să cred în mine și în opera mea?!...

Descoperirea tezaurului geto-dacic de la Vânători - Vrancea

La finele secolului al V-lea î.H. și începutul celui următor, triburile geto-dacice se aflau într-o nouă etapă de dezvoltare economică și socio-poli-



tică. Așezările și cetățile lor sunt mai numeroase și mai bogate. Aceeași situație o întâlnim și la curbura Carpaților, aflată în zona de contact dintre Moldova, Muntenia și Transilvania.

O astfel de așezare geto-dacică a fost descoperită la Dumbrăveni, satul de reședință al comunei cu același nume, în punctul "Movila mare" sau "Statuia lui Suvorov", pe partea dreaptă a drumului european E85, între Focșani și Râmnicu Sărat. Așezarea este amplasată în capătul sudic al comunei, movila existentă aici ocupând câteva hectare. Cercetările au scos la iveală, pe lângă monedele și obiectele de podoabă geto-dacice, ceramică eneolitică aparținând culturii Cucuteni și culturii Monteoru, specifice epocii bronzului (3500-1150 î.H.).

Tezaurul a fost descoperit pe terasa din dreapta a râului Râmna, în punctul "Coasta Banului". Monedele, păstrate într-un vas de lut, au fost realizate din argint, având greutatea medie de 4,23 grame, diametrele variind între 2 și 3 cm. Ele au fost emise în timpul regilor Alexandru cel Mare (336-323 î.H.) și Lisimah (306-281 î.H.). O parte dintre ele sunt tetratrahmele bătute în atelierele monetare din Thassos. O altă parte, inspirate de tetratrahmele lui Filip al-II-lea (382-336 î.H.), reproduc pe avers chipul lui Zeus, iar pe revers calul și călărețul, în spatele căruia este inscripționată litera X.

Această emisiune monetară prezintă două grupe de artefacte; astfel, una dintre ele este alcătuită

din monede care cântăresc între 10 și 13 grame fiecare, având pe revers călărețul orientat spre dreapta. În cazul celeilalte grupe, pe revers apare calul, prezentat din profil, orientat spre stânga. Greutatea unei monede este cuprinsă între 3,36 și 4,95 grame. Cercetările au fost făcute de specialiștii Muzeului Vrancei în două etape: 1960-1965 și 1970-1972. O parte dintre ele au rămas în depozitele acestei instituții, în vederea expunerii lor. Cele mai multe se află la Muzeul Național de istorie din București. În condițiile în care astfel de monede au circulat în sud-vestul Moldovei și în nord-estul Munteniei, cercetătorii consideră că acest tezaur de la Dumbrăveni este dovada existenței unei puternice uniuni de triburi geto-dace, condusă de o căpetenie precum Rhemaxos (cca 200 î.H.) sau Zalmodegikos (sec. III î.H.). Totodată, ele sunt dovada certă a comerțului intens pe care dacii îl făceau cu coloniile grecești, inclusiv cu cele întemeiate pe țărmul vestic al Pontului Euxin: Histria, Tomis și Callatis. Aceiași daci ofereau, contracost, protecție militară orașelor grecești de pe țărmul vestic al Mării Negre - cazul Histriei, de exemplu. Aceste monede sunt însă și consecința firească a unui întreg proces socio-economic: dezvoltarea metalurgiei fierului (inclusiv a metalelor prețioase și semiprețioase) a dus la o nouă configurație a societății



geto-dacice, împărțită în agricultori, păstori, meșteșugari și negustori, ultimii dintre ei specializați în valorificarea surplusului de produse. Negustorii reprezintă, încă de pe acum, punctul nodal între producătorul mărfii și consumator.

Pe fondul acestor diferențieri sociale

apare aristocrația locală, tarabostes pileati, moneda emisă de aceasta fiind nu doar dovada puterii ei economice ci și legitimitatea rolului conducător în societate.

În concluzie, tezaurul de la Dumbrăveni are o dublă semnificație: pe de o parte, el reprezintă dovada înaltului nivel la care ajunsese prelucrarea argintului în Dacia, iar pe de altă



parte, el se constituie într-o veritabilă mărturie a prosperității societății geto-dace, tocmai în perioada de dinaintea cristalizării statului dac condus de marele rege Burebista (82-44 î.H.).

În luna august a acestui an, un pasionat căutător de comori, dotat cu un detector de metale, a descoperit pe un islaz din localitatea Vânători, județul Vrancea, un tezaur monetar geto-dacic, vechi de peste două milenii, alcătuit din 91 de monede din argint.

La scurt timp după descoperire, persoana respectivă a informat autoritățile cu privire la descoperirea făcută, predând tezaurul Muzeului Vrancei, unde se află în condiții excelente de conservare și de maximă siguranță.

Monedele, conservate foarte bine, reprezintă un subtip al drahmelor geto-dace de tip Dumbrăveni, constituind o raritate în domeniu. Aceste monede sunt dovada peremptorie a utilizării de către geto-daci a unui sistem monetar propriu. Imitații ale tetradrahmelor macedonene, monedele reprezintă pe avers pe Zeus, divinitatea supremă în mitologia greacă și macedoneană, iar pe revers un călăreț regal, stilizat.

Având în vedere că la Dum-

brăveni s-a descoperit tezaurul mai sus prezentat, însumând 263 de monede, specialiștii consideră că în acest colț de țară a existat o puternică uniune de triburi geto-dacă, monedele emise fiind dovada cea mai importantă a manifestării puterii politico-militare de către un basileu (rege) local. În pe-

rioada următoare, Direcția de Cultură Vrancea va face demersurile necesare prevăzute de lege pentru clasarea tezaurului, cu alte cuvinte integrarea sa în patrimoniul cultural național.

La rândul său, Muzeul Vrancei va cerceta sistematic zona în care s-a făcut descoperirea, în speranța că

De ce la DREPT?



Reușita este pentru cei care muncesc mult și cu pasiune, pentru cei care iubesc ceea ce fac și și-au găsit vocația. Pentru mine, bucuria și speranța unei vieți în care fac ceea ce îmi place s-au regăsit la Facultatea de Drept. Să fiu studentă la Drept a fost cea mai bună alegere a mea. Sentimentul de împlinire e covârșitor atunci când realizezi că nu ai fi putut fi pe un drum mai bun.

Se caută oameni buni în toate domeniile, iar datorită acestui lucru, ușile care ți se pot deschide sunt nenumărate, de la stagii de practică la școli de vară, internship-uri și programe de schimb de experiență în străinătate. „Sunt de toate, pentru toată lumea!”

De când am plecat la București, mi s-au înfățișat o sumedenie de oportunități. Pe lângă stagiile de practică obligatorii pentru facultate, ce pot fi făcute în diferite locuri, la alegere (de la Judecătoria, Curți de Apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție, la Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea Constituțională a României sau Institutul de Medicină Legală), am avut ocazia să particip la o școală de vară și la un internship plătit la două case de avocatură diferite. Pentru ambele, procesul de selecție a fost destul de laborios, dar i-am înțeles în totalitate utilitatea când am văzut cât de mult s-au ocupat acei oameni de studenții selectați și cât am învățat de la ei. La sfârșit, unii dintre noi au primit oferte de a rămâne în firma respectivă. La sfârșitul anului II, să primești o ofertă de la un om căruia i-ar plăcea să-ți fie maestru în carieră

pentru că a văzut în tine pasiunea și munca pe care o depui în ceea ce faci, e ceva important. Nu numai că îți mărește încrederea în tine, dar te ajută să îți vizualizezi viitorul și să continui să lupți pentru ceea ce vrei să devii. E o validare a faptului că ești pe drumul cel bun și că visul ți se va împlini mai devreme decât crezi.

Până să ajungem la facultate, alegerile pe care le facem când intrăm la liceu ne influențează viitorul. Din păcate, aceste alegeri nu sunt făcute mereu în cunoștință de cauză. Elevule, fă ceea ce-ți place!!! Se caută speci-



aliști în orice domeniu, oriunde poți reuși. Alegerea carierei după cât de mare crezi tu că îți va fi salariul se poate dovedi a fi o alegere a unui viitor loc de muncă unde nu mergi cu plăcere și de care abia aștepti să scapi. Mirajul profesiilor bine plătite este, cum îi spune și definiția, o imagine înșelătoare. Omenirea s-a dezvoltat pentru că au existat oameni care au vrut să schimbe ceva, pentru că erau însetați de cunoaștere și puneau pasiune în ceea ce faceau, nu pentru că erau slujbele mai bine plătite.

Eu am ales să fac profilul uman, specializarea filologie. Am reușit să iau ceea ce a fost mai bun din alegerea mea. Să înveți limbi străine

vor fi scoase la lumină și alte dovezi ale existenței strămoșilor noștri geto-daci pe aceste locuri. În plus, tezaurul descoperit la Vânători va face obiectul unei expoziții care să încante pe iubitorii de istorie locală și nu numai.

Vlad ILIESCU
Clasa a X-a D

la nivel avansat îți oferă multe posibilități de dezvoltare. Cu diplomele și certificatele recunoscute la nivel internațional îți poți echivala competențele lingvistice la examenul de bacalaureat, dar și cursurile de limbă străină, la unele facultăți. Dacă știi franceză, poți studia la Colegiul juridic franco-român de studii europene Paris I Panthéon-Sorbonne, chiar la București sau poți să mergi la studii în străinătate. E deja desuetă discuția despre importanța limbilor străine, în ziua de astăzi necunoașterea a cel puțin unei limbi străine este, fără exagerare, un handicap.

De asemenea, acest profil mi-a oferit ocazia să studiez aprofundat istoria, și nu pentru o notă maximă la bacalaureat, ci pentru îmbunătățirea culturii mele generale, pentru a cunoaște trecutul și a putea purta o discuție cu alți oameni, fie ei pasionați sau nu, despre lucrurile de mare importanță ce au fost și trebuie sau nu repetate.

Societatea, în general, și piața muncii, în particular, nu caută un absolvent de liceu sau facultate care știe una sau două materii studiate, ci caută oameni compleți, inteligenți, curioși, ce au cunoștințe variate, din toate domeniile posibile. Cultura generală este ceva ce nu poate fi cumpărat, ce nu se devalorizează și niciodată nu îți poate fi luat.

Eu cred cu tărie că dacă muncеști mult și devii foarte priceput într-un domeniu, poți reuși să îți îndeplinești toate visele. Găsește-ți vocația și urmează-ți calea, treci peste piedici și privește mereu înainte!

Andreea CROITORU
Absolventă LIS
Studentă la Facultatea de Drept –
Universitatea București

De la *Cantabile* la Universitatea Națională de Muzică Interviu cu **Geanina Daniela Enache** - absolventă LIS

1. Cât timp ai făcut parte din Corul de Cameră CANTABILE?

Am făcut parte timp de 3 ani din Corul de Cameră CANTABILE, deoarece în clasa a XII-a a trebuit să renunț pentru a mă dedica pregătirii Bacalaureatului și a admiterii la Facultatea de Muzică.



2. Ce a reprezentat experiența Corului de Cameră CANTABILE pentru tine?

A fost o experiență foarte frumoasă, pe parcursul căreia am cunoscut oameni talentați cu suflet minunat și care mi-a oferit ocazia de a-mi descoperi calitățile vocale. Cântând în cadrul corului, mi-am exersat calitățile vocale, participând la diferite concursuri.



3. Care ar fi una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le ai din acea perioadă?

Greu de spus. Au fost multe momente frumoase însă, dacă ar fi să mă gândesc doar la unul, acesta ar fi petrecerea surpriză de ziua mea, atunci când am împlinit 18 ani. A fost un moment emoționant și aș vrea să le mulțumesc încă o dată colegilor mei de atunci și să le transmit că îi port în suflet cu mare drag pe toți cei care au contribuit la acea surpriză.

4. Cum te-a ajutat această experiență să te pregătești pentru Universitatea Națională de Muzică din București?

Această experiență mi-a dat încredere că aș putea ajunge la o astfel de facultate. Sincer, nu mi-am imaginat că voi ajunge aici. În clasa a IX-a, de exemplu, nici nu visam la așa ceva, apoi, pe parcurs, am prins mai multă încredere și bineînțeles a fost nevoie de multă răbdare și muncă pentru a trece de admiterea la Facultatea de Muzică. Nu este ușor, mai ales pentru că nu am absolvit liceul de muzică, însă participarea la cor m-a ajutat foarte mult, pentru că am acumulat multe cunoștințe muzicale.



5. Ce sau cine ți-a lipsit cel mai mult, atunci când a trebuit să părăsești grupul?

Hmm.... pot spune că momentele petrecute la repetiții ori emoțiile dinaintea concertelor. Sunt momente unice, dacă aș putea spune așa. Nu te mai întâlnești cu ele. Momente de care îmi aduc aminte cu mare drag și tare mi-ar plăcea să pot da timpul înapoi pentru a le retrăi ... Nu știu dacă aș putea nominaliza pe cineva sau ceva care mi-a lipsit cel mai mult. Eu m-am înțeles foarte bine atât cu membrii corului cât și cu domnul director, care este dirijorul corului Cantabile.



6. Ți-ar face plăcere ca pe viitor să mai faci parte dintr-un colectiv precum cel al Corului CANTABILE?

Bineînțeles. Cu mare drag!

7. Ce realizări ai avut în ultimii ani petrecuți în cadrul UNMB?

În anul I de facultate am făcut parte din corul operei "La Bohème" de Giacomo Puccini iar în anul II am debutat în rolul Belindei din opera "Dido și Aeneas" de Henry Purcell și rolul Ziței din opera "O noapte furtunoasă" de Paul Constantinescu. Aceste roluri mi-au dezvoltat personalitatea și mi-au pus în evidență calitățile vocale.



8. Care sunt planurile tale de viitor?

Momentan îmi doresc să termin facultatea, să îmi pun bine la punct tehnica vocală și cam atât (râde). Nu sunt genul care să își facă planuri pe termen lung.

9. Ce mesaj ai pentru actualii membrii ai Corului CANTABILE?

Să aveți încredere în voi și în forțele voastre și să nu renunțați ușor la visele pe care le aveți, nici măcar atunci când întâmpinați o situație mai dificilă, să luptați pentru ele dacă vă doriți cu adevărat să se îplinească! Vă pup și aveți grijă de voi!

Interviu realizat de :
Alexandra CHIRILĂ,
Clasa a XII-a B
foto: Geanina ENACHE

CRONICĂ DE CARTE

OMUL DE ZĂPADĂ CARE VOIA SĂ ÎNTÂLNEASCĂ SOARELE de Matei Vișniec

- O piesă de teatru pentru oameni mici și mari -

Dacă doriți să aflați povestea rândunicii abia întoarsă din țările calde, a mamei marmotă și a celor trei puiiți flămânzi, a lupului răgușit, a Soarelui care fumează din pipă sau, pur și simplu, o poveste despre puterea prieteniei și a iubirii, a curajului și a sacrificiului, „Omul de zăpadă care voia să întâlnească soarele” e cartea potrivită pentru copii, părinți și bunici. De ce? Pentru că nu are vârstă.

Să ne imaginăm, pentru început, un cadru simplu. Iarnă. Ninge ușor. Un om de zăpadă, adus pe lume abia de câteva luni, pare să se bucure de ultimele clipe de viață, înainte de sosirea primăverii. Intrând în vorbă cu

călzind și mângâind pământul, topind orice urmă de zăpadă. Întocmai ca un copil naiv, omulețul plănuește să plece în căutarea Domnului Soare și să îi ceară să îl lase în viață, pentru că de când s-a născut nu face altceva decât să se joace cu copiii în timpul zilei și să privească stelele în timpul nopții și iubește să trăiască mai mult decât orice pe lume.

Așadar, călătoria pe care o va parcurge omul de zăpadă în căutarea soarelui nu este altceva decât aventura vieții lui, un drum inițiat, o expediție în decursul căreia eroul nostru ne va învăța că uneori trebuie să renunțăm la anumite lucruri pentru a putea continua și că trebuie să fim buni cu ceilalți fără a aștepta nimic în schimb. De-a lungul acestui drum prin pădure, omul de zăpadă va întâlni numeroase animale cărora le va dăruia părți din corpul lui de care consideră el că alții au mai multă nevoie (morcovul, cărbunii, mătura, pipa, căciula și fularul). Această solidaritate de care eroul dă dovadă are, totuși, un înțeles mult mai profund. Pe măsură ce străbate pădurea și întâlnește, pe rând, necuvântătoarele, omul de zăpadă îmbătrânește, corpul lui se topește, devenind din ce în ce mai mic, însă cu toții

Matei Vișniec
un corb cam „rău de gură”, omul nostru de zăpadă află că aceasta avea să fie ultima ninsoare din an și că foarte curând soarele își va face apariția, în-

păcat cu gândul că scurta lui existență pe acest pământ a fost un dar nu doar pentru el, ci și pentru ceilalți.



Cum însă, în povești, finalurile nu pot fi decât fericite, propun să luăm o coală albă de hârtie și să ne punem imaginația la treabă. Cum ar arăta, pentru voi, acest final fericit? Oare va reuși omul de zăpadă să străbată pădurea și să îl îmbuneze pe Domnul Soare? Sau va interveni ceva magic care va schimba cursul întâmplărilor? Totuși, dacă stau să mă gândesc mai bine, vă recomand să vă răpiți o oră din timpul vostru și vă invit să citiți pe îndelete povestea „Omului de zăpadă care voia să întâlnească soarele”.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XII-a D

BĂIATUL CU PIJAMALE ÎN DUNGI

de John Boyne

Opera “Băiatul cu pijamale în dungi”, realizată de scriitorul irlandez John Boyne, se prezintă ca fiind o ficțiune istorică inspirată din întunecata perioadă a Germaniei naziste.

Această carte ne invită să descoperim impresionanta aventură a lui Bruno, un băiețel german al cărui tată primise o funcție importantă în armată. Din cauza noii slujbe înfi-orătoare a părintelui, întreaga familie este nevoită să părăsească Berlinul și să se stabilească într-o nouă locuință, departe de oraș, în apropierea unui loc straniu, plin cu oameni îmbrăcați cu pijamale în dungi, ce la început a fost considerat de băiat ca fiind o fermă.

Principalul motiv pentru care lui Bruno îi displace nouă lui casă a fost plictiseala atroce pe care o resimțea din cauza lipsei de ocupație. Părinții erau mereu distrași de numeroasele responsabilități venite odată cu noul cămin, iar sora lui mai mare, Gretel, era, cum zicea fratele mai mic, “un caz fără speranță”, așa că băiatul a pornit într-o misiune de recunoaștere în locuri ce erau clar interzise. În acest mod, el a făcut o descoperire ce



avea să-i schimbe viața. A întâlnit un băiețel de vârsta lui ce locuia în “ferma” înconjurată de gardul înalt, iar de aici, povestea ia o întorsătură tragică și neașteptată.

Ceea ce face această creație literară atât de emoționantă este na-

ivitatea și inocența cu care Bruno percepe locul pe care îl descoperise. Cititorul își poate da seama încă din primele rânduri ce este de fapt această “fermă” împrejmuită cu gard de sârmă, din ale cărei clădiri ieșea un fum cu un miros respingător și cine erau de fapt oamenii și copiii cu pijamale în dungi, dar băiatul este orbit de pozitivitatea infantilă cauzată de vârsta fragedă ce nu îi permitea să vadă realitatea cruntă a situației.

Cartea, împreună cu varianta sa ecranizată ce reprezintă o imagine fidelă a poveștii, ne face să privim ororile războiului prin ochii unor copii și ai unei familii, astfel obligându-ne să ne reamintim că acele tragedii sunt mai mult decât o istorie generică, iar acei oameni nu sunt doar numere și procentaje prezentate în manuale și documentare.

Alexandra DRILEA
Clasa a X-a A

STRĂINUL

de Albert Camus

“Omul absurd trăiește fără speranță”

Ați avut vreodată senzația că viața, pur și simplu, trece pe lângă voi? Că fiecare zi seamănă cu cealaltă? Că trăiți în viitor, cu gândul la trecut și că ignorați prezentul? Sau că tot ce se întâmplă în jurul vostru vă este, adesea, absolut indiferent? Ei bine, luați o gură mare de aer, numărați până la cinci și expirați. Surprinși sau nu, veți afla că și scriitorul francez Albert Camus s-a lovit de-a lungul vieții sale exact de aceleași probleme iar ani în șir și-a pus aceleași întrebări pe care probabil că majoritatea dintre noi ni le punem în momentele de cumpănă.

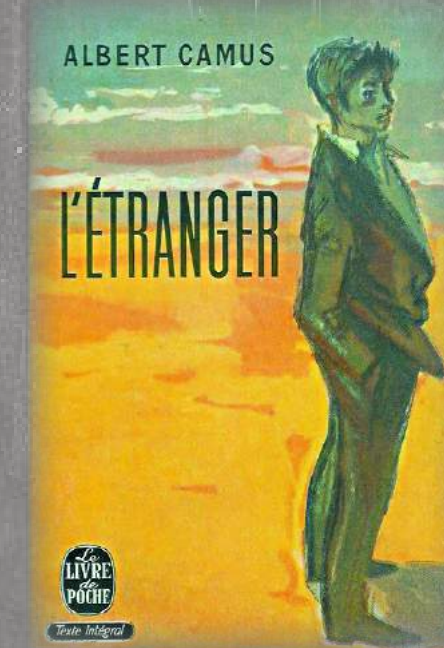
Mai mult sau mai puțin mar-

avea să rămână în amintire – romanul „Străinul”, ce face parte din „ciclul absurdului”, o trilogie care mai include esul „Mitul lui Sisif” și piesa de teatru „Caligula”.

Ațiunea romanului este, pe cât de simplă și de banală, pe atât de complicată, având mai multe „intrări” și „ieșiri”. Personajului principal, Meursault, i se întâmplă o serie de evenimente într-un timp relativ scurt: decesul mamei sale, aventura cu o colegă de muncă, uciderea unui maur și, în final, procesul care îi urmează, precum și condamnarea la moarte. Felul de a acționa în fața încercărilor vieții pare, însă, a-i fi dominat de indiferență și delăsare. Momentele semnificative, am spune noi, pentru Meursault, nu sunt decât niște întâmplări absolut normale care oricum erau menite să aibă loc și care nu schimbă cu nimic cursul unei existențe deja condamnate la plictis și la absurditate. Personajul este considerat a fi lipsit de orice urmă de suflet, întrucât la înmormântarea propriei sale mame nu varsă nici măcar o lacrimă, refuză să o vadă în sicriu, a doua zi după decesul acesteia merge la înnot cu Maria, colega de muncă, iar când aceasta îi mărturisește că îl iubește și că vrea să îl ia de bărbat, el răspunde plictisit că îi este indiferent. Scena reprezentativă pentru comportamentul așa-zis detestabil al lui Meursault, însă, este aceea când ucide un arab dintr-un singur foc de revolver iar apoi mai descarcă încă patru gloanțe în trupul deja mort.

În roman, Meursault este privit ca un străin de către societate din cauza indiferenței sale. În viața reală, fiecare dintre noi este sau e pe cale de a deveni un străin. Pe zi ce trece ne înstrăinăm tot mai mult: de cei care ne iubesc, de cei pe care îi iubim și, în final, de noi înșine.

„Străinul” este o carte care,



cat de o existență tipică și monotună, Camus a decis să își aștearnă pe hârtie gândurile și astfel a luat naștere, într-o frumoasă zi a anului 1942 – ce



ca întreaga operă a lui Camus, pune accentul pe filozofia absurdului și a existențialismului, o carte care vorbește despre plictiseală și care aproape că o slăvește, însă care, probabil tocmai din aceste motive, este greu de lăsat din mână. Te face să te întrebi cât de departe poate să meargă și cât de departe te poate purta pe tine, cititorul. În sfârșit, te mai învață un lucru extrem de important: Străinul se ascunde în fiecare om; numai de noi depinde, însă, dacă îl lăsăm sau nu să iasă la suprafață.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XII-a D
foto: Cristi ȘERBAN



CRONICĂ DE FILM

FANTOMELE LUI GOYA

Madridul anului 1792 sub înăsprirea Inchiziției spaniolă nu pare să fie tocmai conturul unui scenariu pe placul unui cinefil obișnuit. Cu toate acestea, viața dar mai ales arta celebrului pictor spaniol Francisco de Goya a fost puternic influențată de evenimentele desfășurate în acea perioadă, iar regizorul Milos Forman a creat o capodoperă, în adevăratul sens al cuvântului, care, deși dificil de urmărit până la final, fascinează prin dramatism și prin verosimilitatea situațiilor.



În condițiile în care Inchiziția, încă destul de impunătoare, vrea să își recapete puterea de altădată, muza pictorului Goya și fiica unui negustor bogat, Ines Bilbatua, este arestată ca

eretică și recunoaște, sub tortură, că a participat la ritualuri iudaice, deși acest lucru nu era adevărat. Goya încearcă să ajute familia nevinovatei fete să o salveze, punând-o în legătură cu părintele Lorenzo, însă fără rezultat. După 15 ani izbucnește revoluția. Victimele Inchiziției (rămase în viață) își recapătă libertatea – printre acestea și Ines, traumatizată și transfigurată de chinurile temniței. Aceasta i se destăinuie lui Goya spunându-i că are un copil cu părintele Lorenzo, copil pe care l-a născut în închisoare. Desigur, nimeni nu îi dă crezare, având în vedere starea ei mentală, iar Lorenzo o internează într-un ospiciu pentru ca acest secret să nu fie aflat. Roata se întoarce și, bineînțeles, în final se va face dreptate, fiica celor doi (Ines și Lorenzo) semănând izbitor cu mama sa, iar părintele Lorenzo va fi ghilotinat în urma invaziei britanicilor.

Goya rămâne, totuși, un pretext. Ceea ce Forman vrea să ne transmită este modul în care oamenii au fost torturați de întâmplările istoriei. Prin acest film, el reușește să ne arate cât de neputincioși și de osândiți putem deveni când lumea din jurul nostru se mișcă atât de repede iar evenimentele pur și simplu ne copleșesc. Pe parcursul celor 15 ani redați în film, personajele au avut de-a face cu Revoluția Franceză, invazia Spaniei de către francezi și englezi și Restaurarea, timp în care mii de vieți au fost total schimbate și distruse.

Unii ar putea spune că Fantomele lui Goya sunt exact acei oameni și acele evenimente la care pictorul a

fost martor și pe care nu și le poate scoate din minte, așa că le transformă



Saturn devorându-și fiii (1821)

în picturi și gravuri. Dar termenul de fantome se referă, de asemenea, la acele momente de cumpănă în care numai Dumnezeu poate decide dacă să continue sau să se oprească și cu ce scop. De ce rămân, totuși, fantome? Pentru că pot fi nimicite în orice moment. Cel puțin în imaginația noastră.

Fantomele lui Goya este o poveste complexă, brillantă, minunat construită. O distribuție de excepție, o coloană sonoră care dă fiori și un final tulburător. Dacă iubiți oamenii, istoria și arta, acest film este exact ceea ce aveți nevoie.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XII-a D

CRONICĂ DE CARTE

UN STUDENT DE ALTĂDATĂ

de Ionel Bandrabur

Tineretea este perioada posibilităților nemărginite, a încercărilor și reușitelor care ne desăvârșesc, a stângăciilor și sacrificiilor făcute în numele iubirii, a visurilor și planurilor mărețe, a neliniștii și a nerăbdării care-ți aprinde călcăiele, a greșelilor și faptelor nechibzuite. Da, ea este tinerețea. Singura perioadă din viața unui om în care simte că trăiește cu adevărat, când simte că poate cuceri lumea, când nimeni nu îi poate alunga inocența visurilor.

“Un student de altădată” este una dintre numeroasele scrieri ale pănceanului Ionel Bandrabur, este un roman autobiografic, publicat în cadrul editurii Junimea în anul 1987. Autorul crează personajul Cornel Andronic ca o reflexie a propriei sale experiențe de viață, întregul zbucium perpetuu al tânărului în floarea vârstei, destăinuind parcursul său școlar în cadrul studiilor liceale și universitare, la acea vreme, prima jumătate a secolului XX.

Povestea începe cu introducerea unui nou elev în colectivul clasei a VI-a, Cornel Andronic, din Panciu (Crucea de Sus), venit să studieze la

liceul Unirea din Focșani. În primă instanță, i se adresează un număr de întrebări din cadrul familial, menite să-l acomodeze cu locul, cu colegii, cu profesorii. Strămutarea lui din podgoriile Panciului către un liceu de elită al Focșaniului a fost posibilă cu sprijinul material, financiar și moral necondiționat al învățătorului Iftimie Neagu. Noul mediu, aglomerația, înaltele clădiri din beton, surorile îmbrăcate în negru care aveau grijă de el și de mulți alți copii i-au îngreunat acomodarea lui Cornel, comparând mereu acest loc cu frumusețea podgorilor și a grădinilor de acasă. Era un străin într-o lume de beton. Prima persoană de care se apropie este colegul lui de bancă, Stanislas Monolescu, un personaj cu un caracter dominant, care consuma prietenia lor din plin, copind temele și încercând să o seducă pe una dintre surori, domnișoara Smara. În urma acestei falsei afecțiuni, ea se îmbolnăvește și moare, fapt ce încheie prietenia celor doi băieți într-un mod violent.

Cu timpul, tânărul Cornel Andronic își găsește adevărata pasiune, literatura și filosofia. Îndrumat de

învățătorul său, descoperă un scriitor cu totul deosebit, a cărui concepție despre lume și cultură este unică, filosoful Silviu Bena. Situația familială devine din ce în ce mai instabilă, tatăl lui este zilier la un moșier bogat, mama sa este grav bolnavă iar sora lui, Gina, se află în București, câștigându-și existența cu toate mijloacele de care dispune, onorabile sau mai puțin onorabile. Cu o situație materială dificilă, îi era practic imposibil să își continue studiile, însă singura persoană care credea în el era învățătorul Iftimie Neagu, care se angajează să-l susțină financiar și în facultate, cu toate că prezența sa era cerută în armata română, odată cu iminentul război.

Soarta îi călăuzește pașii tocmai în cealaltă parte a țării, în Ardeal, la Sibiu, înscriindu-se la Facultatea de Filosofie și Litere unde profesorul Silviu Bena, idolul său, își avea seminarul de Filosofia culturii. A refuzat căminul studentesc, fiind singurul moldovean într-o mare de ardeleni și a găsit gazdă pe strada Dealului, la o nemțoaică vârstnică, Frau Edwige. Descoperirea orașului era un punct



forte pe lista lui, cutreierând între-gul oraș și-a găsit refugiu în liniștea și pacea pădurii și a parcului. Luciditatea minții și intelectul său reușesc să-l impresioneze pe profesorul Bena, care-l considera unul dintre discipolii săi. Privind în retrospectivă, el era un băiat de 21 de ani care încă nu experimentase savoarea primei iubiri. Rugăciunile sale au fost ascultate și se îndrăgostește de o cochetă studentă la Drept, Fulvia Moga. Șarmul stângaci și tentativele de cucerire sunt puerile pentru frumoasa Fulvia, care i se arată din ce în ce mai inabordabilă. Focul iubirii îl mistuie pe Cornel, dorind să-și împărtășească iubirea, dar cuvintele nu sunt suficiente în fața atitudinii ei impasibile. Întreaga ființă îi vibrează la auzul numelui, iar apariția ei pe stradă îi face ca inima să-i sară din piept de emoție, este tulburat și turbat de prezența ei, o divinizează. Cucerirea unei asemenea femei necesită timp, energie și o inimă de fier, iar dacă la aceasta se mai adaugă și un adversar, situația deja se înrăutățește, iar dacă rivalul este dușmanul lui din copilărie, Stanislas Monolescu, lupta este pe jumătate pierdută. Șarmul iscoditor și arta manipulării manifestate de Stanilas sunt superioare intențiilor pure și suave de a o venera pe aleasa inimii. Conștient de înfrângere, cu sufletul plin de răni și cu lacrimi în ochi, tânărul Cornel părăsește câmpul de luptă. Dezamăgirea, tristețea, suferința lui se transformă într-o profundă

depresie. Viața lui se pare că nu a fost un basm, unde binele învinge răul iar frumoasa prințesă se căsătorește cu prințul și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Sufletul lui de visător e înegrit de ură și durere, existența lui pe această planetă i se pare inutilă și recurge la gestul suprem, intenția de a se sinucide. Găsește prin casa gazdei o sticlă închisă la culoare cu un praf alb - o otravă puternică pentru șobolani. Cere acea sticlă iar Greta (nepoata lui Frau Edwige, care avea grijă de casă în lipsa proprietarei) i-o înmânează cu tragere de inimă. Locul de suferință ales e un colț întunecat din parc și, toate onorurile fiind făcute - o scrisoare pentru familie și una pentru prietenul său Hristu în care își explică fapta necugetată, tânărul se ambiționează și golește întreaga cantitate din sticlă. Simptomele întârzie să apară iar Cornel Andronic începe să aibă remușcări: mai avea lucruri de făcut, nu își dorea să-și încheie în acest mod viața. Alergând revoltat prin parc, se lovește de o creangă și cade inconștient. Se trezește deranjat de razele soarelui și conștientizează că este în viață. Se întoarce acasă, unde Greta îi mărturisește că a înlocuit otrava cu bicarbonat de sodiu, fapt ce îi dovedește tânărului cine îl iubea cu adevărat, cine îl dorea în viață și cine era interesat de existența lui.

Consider că această carte este o confesiune, o rememorare a experienței adolescentine a lui Ionel Bandrabur,

un îndemn de a cunoaște adevărata dragoste, de a visa, de a spera, de a încerca lucruri noi, dar toate cu o anumită măsură, conștientizând pericolul și păstrându-ne credința și încrederea în propriile forțe.



Ana-Maria COSTIN
Clasa a XII-a D
foto: album *Panciu - o istorie în imagini* (Mihai-Liviu Adafini)

ORAȘUL IUBIT

de Ionel Bandrabur

Se spune că locul în care te-ai născut îți rămâne pentru totdeauna în suflet, nu numai în cartea de identitate. Locul în care ai făcut stângaci primii pași, unde ai zâmbit pentru prima dată, unde ai experimentat prima căzătură poartă numele de locul natal. O falnică și prea întinsă podgorie, cu cele mai frumoase și gustoase roade, adăpostește în inima ei un mic oraș vesel și plin de viață, cu oamenii de omenie, în care domnește armonia și buna înțelegere, numit Panciu. Pe străzile acestui oraș am pășit adesea, i-am cunoscut fiecare clădire în parte,

niciun colț nu mi-e străin, dar oare ce știu eu despre acest oraș în afară de evidenta sa înfățișare?

Mica mea curiozitate este satisfăcută de scriitorul nostru pancean Ionel Bandrabur, care a avut minunata idee de a publica un volum intitulat „Orașul iubit”, dedicat orașului natal - Panciu. Acest volum conține 13 povestioare, de mărimi diferite, care au un numitor comun, orașul Panciu; ne este prezentată o mică istorisire din timpuri îndepărtate (din perioada Imperiului Roman și al Daciei) până în timpul nostru (ultima dată concretă

fiind anul 2004). Cu scopul promovării orașului Panciu la nivel regional și național, autorul introduce la sfârșitul cărții un număr de fotografii cu cele mai de seamă repere ale orașului Panciu.

„Orașul Panciu este un oraș tânăr, a apărut pe harta Moldovei de Jos în prima jumătate a secolului al XVIII-lea, la intersecția drumurilor Soveja - Tișița și Haret - Valea Brazilor. A fost de la început și a rămas până astăzi un târg, loc potrivit pentru schimb comercial și procurarea bunurilor de care oamenii au nevoie.

Așezat pe vârful unui deal acoperit cu vii, orașul Panciu a ajuns cu timpul inima puternică a întregii podgorii, fiind cunoscut astăzi, atât în țară cât și peste hotare, ca o faimoasă localitate viticolă. Vinurile și șampania de Panciu sunt creații majore, adevărate capodopere ale priceperii și măiestriei podgorenilor noștri.”

Volumul debutează cu o poveste despre o femeie, care, într-o zi toridă de vară, vrea să se răcorească în apa rece și limpede a râului Sușița, și observă un soldat călare ce, judecând după armura sa, dezertase din armata romană și își căuta un loc de refugiu. Femeia, amabilă, îl roagă să o însoțească în sat, îi prezintă casa și îi oferă ceva de mâncare. Soldatul decide să se stabilească aici. Numele său fiind Pancuvus, sătenii îl consideră prea lung, îl scurtează și îi spun Panciu. Bărbatul e harnic, plantează pe coasta dealului viță de vie, fabrică vin și rachiu, face comerț cu cele două băuturi și ajunge înstărit.

În următoarea poveste este vorba de un tânăr pe nume Pavel Panciu, acesta a fugit de acasă și a cutreierat lumea în lung și în lat, a ajuns până în Instambul unde a aflat despre faimoasa băutură a sultanului, braga. Întors acasă, el intuiește potențialul comercial al unei răscruci, unde drumul Tișița - Soveja se întretaie cu drumul Haret - Valea Brazilor. Începe să-și construiască o casă, într-un stil propriu, chiar și o ghețarie și o permanentă aprovizionare cu apă, apoi demarează procesul de producere a băuturii. Succesul său economic apare în cea de-a doua jumătate a lunii mai, în timpul târgului, când își ex-

pune marfa, iar oamenii au fost așa încântați de bragă încât în loc să zică „mă duc la târg”, ziceau „mă duc la Panciu”. Încă nu se cunoaște adevărul despre întemeietorul orașului nostru, sunt doar mituri și legende, transmise din generație în generație, această incertitudine sporind misterul și farmecul orașului Panciu.

De-a lungul istoriei, faimoși domnitori au pășit pe meleagurile noastre, însuși Ștefan cel Mare și Alexandru Ioan Cuza au fost fermecați de frumusețea locului și de savoarea vinului. Ștefan cel Mare, tocmai întors dintr-o luptă, se îndrepta către Moldova. Ajuns la Tișița, Vodă împreună cu câțiva oameni de încredere se îndepărtează de oștire. Unul dintre căpitani săi de nădejde este grav rănit și are mare nevoie de îngrijire; aflând de un vestit „schivnic” Gheorghe, ce își avea chilia în Valea Brazilor (arbori ce fuseseră sădiți chiar de el), Ștefan cel Mare îi solicită ajutorul. Gheorghe îi făgăduiește că va face tot ce îi stă în putință să-l salveze, între timp Vodă cere să viziteze crama. La întoarcerea lui, căpitanul dădea semne că starea lui se îmbunătățea radical; în semn de mulțumire, Vodă îl întreabă pe Gheorghe care este cea mai de seamă dorință a lui. Umil, acesta îi cere doar să ctitorească o biserică pe acel loc. După un timp de gândire, Măria Sa hotărăște să construiască „un paracelis și mai multe chilii, toate în pământ, ca un tunel prin care monarhii se vor salva la ceas de primejdie. Îi vom zice Schitul Brazi și va avea ca patron pe Sfântul Gheorghe.” Sfântul locaș este un Schit de catacombe.

În decursul celor aproape trei



Primăria Panciu (1911)
sursa: delcampe.net

secole de existență. Orașul Panciu a avut de suferit de pe urma mai multor calamități: focul, filoxera, războiul, cutremurul și comunismul. În timpul zilei de 26 octombrie 1869, s-a dat alarma de incendiu. Toate casele erau construite din lemn așa că focul s-a extins repede; rezervele de apă fiind la distanțe considerabile, acest lucru a îngreunat transportul apei și întreg centrul comercial al orașului a fost mistuit de flăcări. Apoi, la sfârșitul secolului al XIX-lea a apărut filoxera. Era o insectă destul de mică dar cu o putere devastatoare, a atacat viile și le-a distrus în întregime, iar creșterea economică a orașului a avut de suferit. Dezlanțuirea Primului Război Mondial a fost o grea încercare pentru preaiubitul nostru oraș. În anul 1917, în timpul mai multor săptămâni, Panciul s-a aflat sub bombardamentul artileriei germane. Orașul Panciu a ieșit din război crunt lovit, cu pierderi umane considerabile și un imens număr de clădiri dărâmate. A urmat, două decenii mai târziu, cutremurul din anul 1940, nenorocire care a dat lovitură de grație, întreg orașul de zid s-a prăbușit, tragedia soldându-se cu 50 de victime. Timp de 45 de ani, orașul nostru a fost silit să îndure calamitatea comunismului. S-a trecut la colectivizarea pământurilor, cei care se opuneau erau aruncați în închisori, se dorea ca nimeni să nu dețină locuință particulară cu curte și grădină, statul forțând lumea să locuiască în „niște cazărmi hidoase numite < blocuri >”. Însă, odată cu Revoluția din Decembrie 1989, democrația reșază orașul pe făgașuri normale.

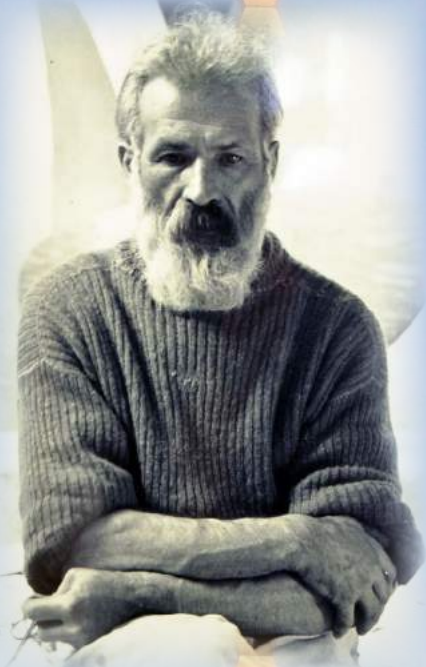
Ionel Bandrabur nu a ezitat să dedice una din cele 13 povestioare marelui scriitor care a trăit o mare parte din viața sa în orașul Panciu, și unde s-a și stins din viață, nimeni altul decât Ioan Slavici. Scriitorul pancean a împărtășit credința lui Slavici conform căruia „o bucată literară care nu trezește interesul și nu pasionează, care nu are haz, care nu înșeninează inimile și frunțile oamenilor e ca o hrană insipidă, care se face ghem în stomac...”

Ana-Maria COSTIN
Clasa a XII-a D
foto fundal: Hotelul și Cazinoul din Panciu construit de Costache I. Găță la 1894
sursa: delcampe.net

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Sculptorul ∞ Infinitului

Constantin Brâncuși, artistul universal, disprețuit și adorat, ignorat și apreciat, a trăit o viață autentică marcată de echilibrul dintre miracolul și blestemul geniului sculpturii și al viziunii plastice desăvârșite.



Născut pe data de 19 februarie 1876, sculptorul gorjean a urmat "Școala de Arte și Meserii" din Craiova și apoi "Școala de Bellearte" din București. În anii de studenție, a impresionat și intrigat publicul prin creația "Ecorșeu", o reprezentare anatomică controversată a corpului uman, ce i-a oferit notorietate.

Ajuns în Franța, unde a fost admis la "Școala Națională Superioară de Arte Frumoase" din Paris, continuă să-și dezvolte stilul artistic și arhitectural, perfecționându-și tehnica și definindu-și locul în sculptură ca fiind un spirit liber ce aparține propriei categorii aparte.

Operele sale se caracterizează prin eleganță și prin profunzimea simplității detaliilor și a formelor. Brâncuși prezintă realitatea esenței imateriale, a sufletului și a fundamentului spiritual, lăsând la o parte veridicitatea figurativă și aparentă. Sculptorul contemporan a refuzat conceptul mecanizării naturii, el preferând calea contopirii idealului și sensibilului.

Acesta a învățat să-și pună lucrările în valoare prin însușirea cu ușurință a unei noi forme de exprimare artistică, și anume fotografia. Având deja o perspectivă grafică impresionantă, sculptorul își aranja și rearanja operele, se juca cu luminile și umbrele, crea un ansamblu de elemente, astfel încât să le immortalizeze frumusețea într-un cadru ce dădea o senzație de atemporalitate și etern divin.

În ciuda faptului că Brâncuși și-a petrecut mai mult de jumătate din viață în Franța, unde a fost primit cu brațele deschise, și se integrase în societatea occidentală, acesta nu și-a pierdut identitatea obștească, transformându-și atelierul într-un ținut al tradiției și atmosferei specific românești, care să-i amintească de locurile natale ce i-au rămas înrădăcinate în suflet și i-au influențat arta.



Domnișoara Pogany



Cumințenia pământului

Deși, la acea vreme, sculptorul a fost renegat și respins de o Românie comunistă ce nu a știut să-i aprecieze creația, simbolismul și însemnătatea, în ziua de astăzi ne agățăm de fiecare părticică a operei sale remarcabile de care dispunem, precum complexul monumental din Târgu-Jiu, din care fac parte "Coloana infinitului", "Masa tăcerii" și "Poarta sărutului", sau sculpturile păstrate în muzeele naționale și ne atribuim cu mândrie numele său rezonant. În prezent, Statul român face eforturi pentru a păstra în țară sculptura *Cumințenia pământului*.

Originalitatea, integritatea artistică, limbajul plastic inovator și fluiditatea și armonia lucrărilor sale, împreună cu viziunea sa revoluționară l-au făcut pe Constantin Brâncuși unul dintre cei mai mari sculptori ai secolului XX pe plan mondial. Și după ani întregi în care el ne-a iubit pe noi dar a fost iubit doar de alții, l-am redescoperit și am început să-l adorăm, așa cum a meritat dintotdeauna.

Alexandra DRILEA
Clasa a X-a A

NICOLAE LABIȘ

Poetul Adolescent

Nicolae Labiș, născut la data de 2 decembrie 1935, în Poiana Mărului, Mălini, județul Suceava a fost un poet român ce a contribuit la diversificarea tezaurului poetic românesc, acesta fiind cunoscut și sub titlul de "buzduganul generației saizeciste".

Ca și adolescent, totodată poet, acesta a scris numeroase poezii, a participat la diferite activități și adunări literare.

Nicolae Labiș a debutat în literatură la vârsta de 15 ani, în ziarul "Zori noi" din Suceava, în timp ce frecventa cursurile liceului "Nicu Gane" din Fălticeni (1946-1951) - ani în care tânărul, îndrumat de profesorul său de limba română, a scris poezii și le-a colectat într-un caiet cu numele "Cântecul unui adolescent". Anul următor, după câștigarea locului întâi la Olimpiada de limba română, la nivel național, acestuia i-a mai fost publicată poezia "Gazeta de stradă", în revista "Viața românească" și totodată a fost

observat de scriitorii acelor vremuri, Tudor Arghezi și Mihail Sadoveanu.

La vârsta de 17 ani, Nicolae Labiș este transferat la liceul "Mihail Sadoveanu" din Iași, după care va intra la Școala de literatură și critică literară "Mihai Eminescu" din București, o școală coordonată după modelul sovietic. La vârsta de 18 ani a fost acuzat de "abateri de la moralitatea școlii și disciplină", la 19 ani fiind propus pentru înălțurarea din Uniunea Tineretului Muncitor, din unele creații ale sale reieșind o oarecare împotrivire și suspiciune la adresa acestui regim și a conducerii.

Influențele definirii stilului său poetic au provenit de la Mihail Sadoveanu și Mihai Eminescu. Se observă în poemele sale simple că poetul avea o necomună atragere către însușirea unei cauze asupra sa ("Mă simt legat prin sete de vietea ce va muri" - Moartea căprioarei). Era nepretențios, nu i se părea josnic să scrie des-

pre meseriile ce implică mai mult efort fizic sau îndeletnicirile agriculturii, acesta reușind prin virtutea poeziei sale să valorifice adevăratele lor semnificații, neobservate de unii. ("Meșter valah, azi nume de fântână,/ Crescut din lutul ce l-ai plămădit/ În sprinte-nă zidire cu trei turle/Și ce dantelă de granit/ Din cântece pierdute până astăzi/ Și din puterea visului vânos/Ai încheșat, cu palme bătucite,/ Minunea de la Argeș mai în jos"-Meșterul).

Adolescent, poet, acesta a reușit să se implice în lucruri de seamă, și-a asumat riscuri în scrierile sale, a abordat cu mândrie orice temă banală și a înălțat-o către măreția poeziei sale, prin urmare ne-a lăsat nouă, românilor, creații nemuritoare cu care să ne mândrim.

Claudia OPREA
Clasa a X-a D
foto fundal:
Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)

MOARTEA CĂPRIOAREI

LA MORT DE LA BICHE

*Ce-i inimă? Mi-i foame! Vreau să trăiesc, și-aș vrea...
Tu, iartă-mă, fecioară - tu, căprioara mea!
Mi-i somn. Ce nalt îi focul! Și codrul, ce adânc!
Plâng. Ce gândește tata? Mânânc și plâng. Mânânc!*



"Văd un baiat de 16 ani, foarte bine legat, mai mult scund, cu o frunte limpede încadrată din toate părțile de un păr hirsut, neobișnuit de mobil, dar de o mobilitate particulară, stăpânită de o distincție nativă, un baiat care zâmbește tot timpul, cu întreaga înfățișare, îndeosebi cu ochii, și în surâsul căruia ingenuitatea se contopește suav cu o șiretenie ironică." (D.Micu)



MISTERUL MORTII LUI NICOLAE LABIȘ



Geniul poetic Nicolae Labiș, născut la 2 decembrie 1935, a fost unul dintre cei mai îndrăgiți și talentați tineri ai anilor '50, având o incredibilă pasiune pentru scris, căruia i s-a dedicat în totalitate, așa cum mărturisește chiar el, la un moment dat: "Pot flămânzi zile întregi, dar nu pot să nu scriu." Acest băiat tânăr, pe cât de inteligent, pe atât de invidiat de către colegii săi de la Școala de Literatură, respectuos, realist, cu orizonturi largi și cu speranțe în suflet, ajunge, la foarte puțin timp după ce împlinește frumoasa vârstă de 21 de ani, să sfârșească în urma unui cumplit accident de tramvai.

După tragica întâmplare, poveștile nu au încetat să apară, moartea tânărului poet trezind controverse de-a lungul timpului. Nici astăzi nu se poate spune cu exactitate cauza decesului acestuia. Sunt cunoscute două ipoteze, una declarată de către familia lui Labiș și cealaltă de Securitate, cea din urmă fiind cea oficială: în noaptea de 9 spre 10 decembrie 1956, poetul Nicolae Labiș a plecat însoțit din restaurantul Victoria din București, unde consumase câteva pahare de alcool și, ajuns în stația de tramvai Colțea, a suferit un groaznic accident.

Cei care i-au anchetat cazul au

susținut că Nicolae Labiș se afla în stare de ebrietate și, încercând să urce în tramvaiul nr. 13 care tocmai pleca, și-a pierdut echilibrul și a căzut între vagoanele tramvaiului; a rămas prins acolo și, în urma traumatismului suferit, îi este secționată măduva spinării. Mai mulți martori, printre care și Maria Polivoi, au declarat că totul a fost doar un simplu accident, deși se spune că aceasta ar fi văzut cum Labiș este împins dar, pentru că a fost amenințată de nenumărate ori că dacă va spune ceva va avea același sfârșit ca și poetul, a ales să păstreze secretul până la finalul vieții ei. Pe patul de spital, Nicolae Labiș le comunică apropiatilor săi că întâmplarea nu a fost un accident, ci Securitatea și-a dorit ca el să moară, deoarece în ultimii ani refuza să se supună regimului comunist; asta a făcut să fie luat în vizor de către Securitate, a devenit un scriitor interzis și, printr-un ordin trimis, nicio publicație nu-și mai deschidea paginile către numele lui.

Conform altor publicații și celor spuse de către el cu câteva zile înainte de a deceda, Labiș își petrecuse ziua de 9 spre 10 decembrie astfel: poetul a mers către casa scriitorilor Covaci pentru a mânca o friptură, înainte

de a pleca acesta împrumutase de la Stela Covaci cinci lei din care ulterior își cumpărase o sticlă de alcool din Capșa, unde se așezase la o masă și băuse puțin din alcool; între timp, cei de la masa vecină l-au rugat să li se alăture. La acea masă erau Maria Polivoi și alți doi bărbați. Din spusele Stelei Covaci, Labiș era urmărit de ceva vreme de către Securitate, inclusiv în acea seară. Ajuns în stația de tramvai, încercând să urce în tramvai, Labiș este împins de către cel din spatele lui și cade sub roțile tramvaiului. Dus la spitalele Colțea și Central, îi este refuzată internarea, medicii constatând că poetul nu va avea absolut nicio șansă la viață. Tot ce se putea face era să-l mai țină doar câteva zile în viață, ceea ce s-a și întâmplat la Spitalul de Urgență. Acolo, în seara de 21 decembrie, faimosul poet realiza că în curând îi va veni sfârșitul, singurul său regret fiind că nu a putut să își finalizeze opera pe care abia o începuse. A doua zi, pe 22 decembrie 1956, tânărul poet se stinge din viață, lăsând în urmă o operă prematur încheiată și un mister de dezlegat ...

Andreea DIACONU
Clasa a X-a D
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)



Mamă la 16-17-18 ani

Un titlu controversat, o etichetă discriminatorie, sute de povești și zeci de păreri.

Înainte de a începe să scriu acest articol, nu mi-aș fi putut imagina cât de gravă este această problemă la nivel mondial, dar mai ales în România. Deși cunoșteam câteva cazuri, trăiam cu impresia că numărul mamelor adolescente nu poate fi mai semnificativ decât în alte țări, în rândul populațiilor ce conservă culturi



diferite, adoptă alte religii și au un nivel educațional scăzut. Am înțeles, imediat ce m-am informat mai bine, că ideea mea legată de acest subiect era complet greșită. România este pe primul loc în Europa la nivelul numărului de avorturi, mame minore și copii abandonati, veste surprinzătoare și, în același timp, îngrijorătoare.

Deși este greu de crezut, 10% dintre mamele din România sunt minore. Anual, în România, din cei aproximativ 200.000 de copii care se nasc, peste 9.000 provin din mame minore, potrivit datelor obținute de Institutul Național de Statistică (INS). Poate că aceste numere nu ar fi atât de îngrijorătoare dacă nu le-am raporta la anul 2016, când se presupune că civilizația a evoluat enorm din toate punctele de vedere. Totuși, datele din ultimii ani relevă un paradox: chiar dacă există programe de educație sexuală, rata adolescentelor care rămân însărcinate continuă să crească. Cum ar putea fi explicat acest fapt, dacă pe zi ce trece devine tot mai simplu să obții informații despre riscurile pe care un act

sexual neprotejat le implică și despre metodele de contracepție?

Cel mai probabil, toate informațiile pe care adolescenții le acumulează despre aceste subiecte de pe internet, de la specialiști sau prin intermediul programelor derulate în școli nu vor avea un impact la fel de puternic precum o discuție serioasă și realistă cu proprii părinți. Astfel, există statistici care arată că tinerii care sunt mai atașați de părinți și comunică mai deschis cu aceștia sunt mai puțin predispuși să devină părinți la vârste fragede.

Alți factori ce le-ar putea împiedica pe minore să devină mame sunt, adesea, convingerile religioase sau valorile morale, în timp ce la polul opus se află presiunea provenită din partea anturajului și nivelul de permisivitate al familiei ori al mediului social cu privire la întreținerea raporturilor sexuale timpurii, ca factori principali ai unei sarcini la vârste fragede. În aceeași categorie a factorilor negativi pot fi regăsite abuzurile sexuale, violența domestică, sărăcia și influența media, întrucât numeroase emisiuni TV difuzează conținut sexual, indiferent dacă la acele ore există sau nu copii în fața televizorului.

Din totalul adolescentelor însărcinate, 40% ajung să-și întrerupă sarcina, dar ce se întâmplă cu cele ce aleg să aducă pe lume pruncul? Ei bine, numai 20% din mamele minore ajung să se căsătorească cu tatăl copilului și să îl crească împreună cu acesta. Alte 30% aleg să încredințeze copilul unui centru de adopție, să-l abandoneze în maternitate sau chiar să-l vândă unui cuplu din străinătate. În același timp, tinerele ce nu vor să renunțe la propriul copil ajung să îl crească cu ajutorul părinților sau ca mame singure. Cele din urmă au mai puține șanse să termine liceul și să-și găsească un loc de muncă stabil care să le asigure un trai decent pentru a-și crește copilul. În cazul în care acestea nu se pot descurca singure pe plan financiar și nu beneficiază nici de sprijinul familiei, vor deveni dependente de ajutorul

social.

Chiar dacă nu reprezintă un sfârșit de lume și există și cazuri ferice, de cele mai multe ori, o sarcină a unei mame cu vârsta de până în 18 ani implică, în mod direct, foarte multe dezavantaje și greutăți întâmpinate, atât de mamă și de familia ei, cât și de copil. Este binecunoscut faptul că unele mame ce nasc la vârste fragede pot suferi de depresie post-natală, în principal din cauza faptului că sunt abandonate de familie sau prieteni, ori pentru că nu se pot acomoda cu imensa responsabilitate de a crește un copil și cu toate emoțiile contradictorii care le copleșesc. Să fii nevoită să renunți la planurile de viitor, să te maturizezi brusc și să-ți asumi responsabilitatea pentru o a doua viață, cu siguranță nu poate fi prea ușor, de aceea majoritatea mamelor tinere au nevoie de consultanță psihologică, însă foarte puține ajung să o primească. Unul dintre cele mai dificile lucruri de realizat pentru adolescenta în cauză pare a fi să învețe să fie părinte în situația în care ea însăși este dependentă de ai săi.

Alte statistici arată că un copil crescut de o mamă ce nu a atins în totalitate pragul maturității va fi mai predispus abuzurilor, unei educații insuficiente sau lipsei de atenție, în special din pricina faptului că aceasta ar putea să nu fie pe deplin capabilă să-i înțeleagă toate nevoile sau să nu știe cum să i le satisfacă.

A crește un copil de una singură pare a fi aproape imposibil, dar cu siguranță nu este. Să fii mamă la o vârstă fragedă este o încercare grea, ce îți va schimba viața radical, dar depunând un nivel ridicat de răbdare, efort și dăruire, cu siguranță vei reuși să stabilești o conexiune puternică cu propriul copil. În timp, problemele de pe plan social sau financiar se pot rezolva dacă înveți să fii hotărâtă și muncitoare, iar bucuria pe care o vei avea văzând că ai reușit să-i asiguri copilului tău o viață echilibrată și că acesta răspunde la toate eforturile tale va fi uriașă.

Alexandra CHIRILĂ
Clasa a XII-a B

Vreau să slăbesc cu orice preț!

Tulburări de alimentație la vârsta adolescenței

În zilele de astăzi, atât pe rețelele de socializare, la televizor, în reviste, cât și între prieteni se discută tot mai mult despre obsesia de a avea corpul unui fotomodel, majoritatea tinerilor, în special fetele, ajungând în situația de a recurge la tot felul de metode și diete, ce pot afecta sănătatea. Greșeala constă în începerea unui regim alimentar strict fără a consulta un nutriționist care, pe baza analizelor, poate stabili ce este și ce nu este indicat pentru organismul nostru, astfel încât acesta să nu sufere în urma



acțiunilor dedicate slăbitului cu orice preț. Din nefericire, puțini sunt cei care apelează la sfatul doctorului. Se preferă începerea unei diete celebre pe internet sau care a funcționat în cazul celei mai bune prietene, înfometarea sau procedeele de a elimina mâncarea din organism înainte ca ea să fie asimilată, ajungându-se, în timp, la tulburări de alimentație.

Nu este nimic greșit în a te preocupa de obținerea unui corp frumos, însă trebuie să îți păstrezi în același timp și sănătatea. Inițial, persoanele care își doresc să slăbească rapid se confruntă cu lipsa de calciu, vitamine, minerale, proteine, considerând-o un lucru minor. Cu timpul, sistemul osos are de suferit în absența calciului,

manifestându-se osteoporoza. Aceasta este o boală, frecventă mai ales în cazul femeilor, care determina un aspect poros al osului, motiv pentru care își pierde din rezistență, iar șansele de a se fractura cresc. Puterea de concentrare scade treptat. Cei care nu consumă proteine și ignoră antrenamentul fizic, deși au impresia că totul funcționează bine, kilogramele dispărând, nu conștientizează faptul că nu se pierde prea mult din stratul adipos, ci din masa musculară, pentru că deficitul caloric produs este sub limita care asigură menținerea în formă a mușchilor.

Dietele draconice încetinesc metabolismul, motiv pentru care, în momentul în care se obține numărul de kilograme dorit și se revine la obiceiurile vechi, kilogramele se acumulează mult mai repede, ajungându-se în aceeași situație.

Un alt efect nefast îl reprezintă slăbirea sistemului imunitar, fiindcă nu mai este produs un număr optim de leucocite care să lupte contra infecțiilor.

Tulburările de alimentație au ca nucleu, de cele mai multe ori, conflictele interioare, fie că este vorba de stima de sine redusă, de o depresie, sau de alte traume emoționale, însă există și factori genetici. Acestea pornesc de la complicații în care persoana în cauză se hrănește haotic până la complicații în care aproape se refuza orice aliment.

Anorexia:

Anorexia constă în preocuparea excesivă pentru scăderea în greutate. Deși se ajunge în cazul în care organismul este foarte slăbit, suferinzi au încă o părere foarte rea despre corpul lor și consideră că au prea multe kilograme. Cei aflați într-o astfel de situație fac exerciții fizice foarte frecvent și apelează la pastile care diminuează pofta de mâncare sau provoacă vomă, laxative, diuretice. Pentru a ajunge iar la o greutate normală este nevoie de tratament și de consiliere

psihologică pentru a înlătura ideile negative. În cazul adolescenților, familia poate juca un rol foarte important în cadrul recuperării.

Bulimia:

Persoanele care suferă de bulimie nu se pot controla în preajma mâncării, având tendința de a mânca mult și repede. La scurt timp apare și sentimentul de vinovăție, motiv pentru care își induc starea de vomă, folosesc laxative, diuretice sau practică sportul în exces. De obicei, acestea au o greutate normală, nu își doresc



neapărat să slăbească, ci să se mențină. Bulimia poate provoca dureri persistente ale stomacului, iritarea esofagului, pierderea de potasiu care conduce la probleme severe ale inimii, afectarea rinichilor. Tot datorită bulimiei se manifestă și probleme ale dinților și gingiilor. Greutatea aproape constantă și faptul că respectivele persoane nu se abțin să mănânce, fac ca familia să nu conștientizeze că tânărul trece printr-o perioadă dificilă. Acesta neagă acțiunile săvârșite, este trist, depresiv și în cele mai grave cazuri se gândește la sinucidere, motiv pentru care este esențială depistarea bolii la timp și tratarea acesteia printr-un regim alimentar sănătos și consiliere psihologică.

Mâncatul compulsiv:

Mâncatul compulsiv este practicat încă din antichitate când,

după perioadele de sărăcie lipsite de mâncare suficientă, oamenii mâncău în exces atunci când își permiteau. Circuitul este asemănător, deoarece acest comportament apare mai ales după ținerea unei diete drastice sau în urma înfometării. Persoanele suferinde au dezvăluit faptul că stresul sau problemele majore îi încurajează spre mâncatul excesiv, în urma căruia apare sentimentul de vinovăție și regret, ce le determină iar o stare favorabilă repetării procesului. Față de bulimie, această boală conduce cu timpul la obezitate. Sunt prezente complicații precum creșterea presiunii sanguine, a colesterolului, afecțiuni ale vezicii biliare. Într-un astfel de caz, consultarea unui terapeut și a unui nutriționist

este cea mai bună opțiune.

Tulburările de alimentație au în comun neîmpărtășirea emoțiilor interioare care pornesc teama și neîncrederea în forțele proprii, astfel încât cei ce se confruntă cu situații de acest fel, ori găsesc un refugiu în mâncare ori o privesc ca pe un adevărat inamic. Fiind acaparați de cum arată corpul lor, de exerciții fizice sau de alimentație, aceștia uită de propriile sentimente și, deși ar trebui să accepte că se confruntă cu o problemă complicată, sentimentul de vinovăție și rușine îi aruncă spre izolare, ei consolându-se prin negarea realității.

Noi, tinerii, trebuie să conștientizăm faptul că, de fiecare dată când ne izbim de o problemă, aceasta

trebuie împărtășită familiei sau persoanelor dragi, pentru că ele sunt cele mai în măsură să ne sfătuiască. Astfel, putem evita să intrăm într-un lanț al nemulțumirilor ce ne fac să recurgem la metode care ne pun în pericol sănătatea. În cazul în care chiar simțim nevoia să schimbăm ceva la corpul nostru, trebuie să cerem întâi ajutorul unui doctor specializat fiindcă, pentru a ajunge la silueta visată, putem alege și drumul ferit de primejdie, dar pe care circulă voia bună, nu cel care nu are la destinație decât efecte dăunătoare.

Laura ȚĂLINĂ
Clasa a X-a A

Timpul infinit dar totuși limitat

Se spune că viața se măsoară în momente, iar momentele nu sunt decât un amalgam de secunde ce ne alcătuiesc viața. Anii fug și noi nu facem decât să ne trăim viața la prezent, mult prea conectați la cotidian.

Toți sperăm să vină momentul acela mult așteptat în care apare o minune și viața noastră devine roz, dar să fim serioși, fără puțin efort nu se schimbă nimic. Deci? De ce să așteptăm minuni imposibile, când am putea mult mai ușor să ne bucurăm de viața pe care o avem, poate nu tocmai pe cea pe care o visam de mici dar ține de noi să o facem pe placul nostru. Din păcate, lumea neghioabă a secolului XXI uită să se bucure de momentele frumoase ale vieții, banale pentru unii, cum ar fi timpul pe care îl petreci în fiecare seară înconjurat de cei dragi, o glumă spusă în ora de mate sau faptul că ne trezim dimineața în bătaia razelor de soare. Prețuiește aceste momente, nu le trata ca fiind parte din rutină.

Fiecare clipă contează, nu uita! Timpul nu stă pe loc, el trece: tic-tac-tic-tac. Da! Timpul pentru oameni este limitat: ne naștem, trăim și apoi vine sfârșitul. Este vremea să

nu mai folosim timpul ca pe o scuză și să evităm arogantul "N-am timp!" Pe măsură ce trec anii, observăm cum fiecare caută disperat orice mod prin



care să grăbească lucrurile, să dispună de cât mai multe realizări într-un timp relativ scurt. Oamenii ca aceștia își pierd timpul pentru că uită lucrul esențial în viață și anume SĂ TRĂ-

IASCĂ!

Nici copiii nu mai știu să se bucure de timpul lor. Odată cu dezvoltarea tehnologiei, aceștia au început să fie acaparați de tablete, calculatoare, telefoane mobile performante, neglijând jocurile specifice copilăriei. Ce este trist, este că acești copii nu vor trăi niciodată sentimentul acela de entuziasm și libertate după ce îți implori mama ore întregi să te lase afară în parc, nu vor afla bucuria momentelor petrecute cu prietenii în spatele blocului, jucând jocuri inventate chiar de ei, de care e imposibil să te plictisești vreodată. Acum distracția stă în jocuri pe calculator, postări pe Instagram și, bineînțeles, vorbitul pe Messenger. Iar adolescenții... Ei bine, adolescenții nu mai știu să trăiască această etapă din viața lor. În fiecare zi, ei încearcă să pară altcineva decât sunt sau ceva ce nu pot fi încă – adulți. Tinere, nu uita să trăiești! Bucură-te de momentele frumoase ale vieții tale!

Și nu uita: timpul este infinit doar în lecțiile de fizică, în viață însă, el niciodată nu va avea această valoare, va fi întotdeauna limitat!

Andreea DIACONU
Clasa a X-a D
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)

Regăsirea copilului din noi sau Întoarcerea la autenticitate

Posibil să nu încetăm vreodată să ne dorim să mai copilărim, deși ne încapătănăm pe parcursul vieții și ne certăm cu copilul care se va afla veșnic ascuns într-un colțisor din su-



Cristi Șerban

fletul nostru, ezitând să-l ascultăm și să-i oferim ocazia de a cunoaște adultul din prezent.

Ne temem, cu siguranță ne temem că am putea deveni vulnerabili, mult prea sensibili și onești, de aceea alegem adesea să suprimăm partea din ființa noastră care încă vrea să se simtă copil.

Auzim uneori unele persoane spunând: "Pe vremea când eram eu copil nu aveam toate lucrurile pe care le au copiii acum". Prin aceste vorbe, pe lângă uimirea față de diferența dintre cele două perioade de timp, se aude parcă tonul răzvrătit și parcă se observă expresia bosumflată și curioasă de copil, dar pentru a nu părea ridicol, pentru a alunga unele sentimente temătoare și pentru a masca chipul obosit, frânt de muncă și griji, solicitat de activitățile zilnice și cerințele lor, ele

abordează o atitudine indiferentă.

Dar adevărul se află în interiorul fiecăruia dintre noi, știm că încă am vrea să privim ore în șir cerul și să ridicăm un deget pretinzând că am avea abilitatea de a-i atinge albastrul fermecător, să alergăm zburdalnic după balonașe de săpun, să ne simțim din nou, pur și simplu fără griji, pentru o secundă, o oră, o zi, la orice vârstă. Însă râvnim să părem cât mai maturi, să ținem pasul cu societatea mult prea rapidă, ajungând să neglijăm propriile nevoi.

Chiar și noi, adolescenții, tindem să părem aroganți vrând să dovedim că nu mai suntem micuți și nu mai avem nevoie de ajutor la orice, dar uneori chiar exagerăm susținând că am putea fi independenți. Facem aceste erori în gândire, deși știm ceea ce este de fapt real. Dar mai bine ne amăgim cu minciuni decât să ne împăcăm cu adevărul, nu-i așa?

Dacă ai un vis pe care nu l-ai îndeplinit, dacă vocea ta de copil încearcă să trezească pofta împlinirii unei dorințe, nu-l ignora, cu toții știm că niciodată nu e prea târziu.

Acum trăiești o perioadă diferită a vieții tale și te agăți ferm de ideea că nu mai ai timp de copilării, nu mai este loc pentru "joacă". Este firesc să nu mai fii la fel, odată ce treci într-o altă etapă a vieții, te schimbi din numeroase puncte de vedere.

Râzi amintindu-ți de micile prostioare săvârșite pe parcursul anilor în care să ne simțim bine și distrați părea cel mai firesc lucru din lume! Ești schimbat, dar nu trebuie să uiți că îți poți readuce oricând aminte de cine ai fost și poți să încerci să recreezi acele momente doar pentru a readuce la viață emoția lor.

Nu trebuie să te temi de ceea ce vor crede alte persoane care ar susține că e total inadecvat să te comporți așa, pentru că ele, la rândul lor,

vor simți sau vor fi simțit nevoia de a reînvia sentimente tinere, gândul fixat pe obișnuință reprezentând unica lor piedică în calea distracției.

Dacă vrei să te simți din nou copil trebuie doar să părăsești atitudinea încordată, să te îndepărtezi pentru câteva ceasuri de cotidian și să te simți liber, fără limite și frici, cu gândul la tot ce e mai natural, mai autentic.

Astfel, ți-ai regăsi zâmbetul larg și sclipirea din ochi, te-ai juca cu o minge sau te-ai da într-un leagăn bucurându-te de mângâierea razelor de soare, te-ai ascunde și ai căuta fără să îți faci griji că nu vei fi găsit sau nu vei găsi, te-ai simți mic deși ești mare și te-ai bucura de zece ori mai mult decât ai face-o în mod normal, pentru că veselie are culoarea copilăriei și aceea culoare care este deja revărsată-n tabloul unui curcubeu, ne-ar colora, oricând vrem, în mod jucăuș, viețile.

Nu te poți ascunde sau pretinde că ai șters orice urmă de spontaneitate din propria persoană, chiar și cele mai monotone persoane au sclipirea lor de autenticitate și nu se pot lupta cu asta, ne dorim și mereu ne vom dori o mică cale de evadare atunci când simțim că s-au adunat prea multe și totul a devenit prea dificil.

Ne-am putea înconjura de baloane multicolore, le-am lăsa libere și am alerga după ele către zare, fără teamă, simțindu-ne din nou copii.

Claudia OPREA
Clasa a X-a D
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)



Traficul de ființe umane

Într-o forma latentă, traficul de ființe umane există din secolul XIX, denumit și "sclavie albă", el nu reprezintă nimic altceva decât un comerț ilegal cu oameni. Violența, controlul, profitul, toate stau la baza traficului de persoane. Acest fenomen, foarte des întâlnit, a devenit sclavia erei moderne, în care unii oameni profită de pe urma controlului și exploatarea altora.

De-a lungul timpului s-au înființat diferite fundații și rețele precum "Fundația Olandeză Împotriva Traficului de Femei" sau rețeaua internațională "La Strada", cu scopul de a preveni și chiar de a înlătura exploatarea omului, însă niciuna din aceste încercări nu îi poate opri pe traficanți. România este una dintre numeroasele țări care se confruntă cu problema traficului de ființe umane.

Zilnic, sute de persoane, în special femei și copii, cad pradă unei rețele de traficanți, din care puțini sunt cei care reușesc să se salveze. Dar ce se întâmplă cu cei recrutați? Ei bine, multora dintre ei li se întinde momeala cu promisiuni și speranțe, false bineînțeles, iar victimele, fiind acaparate de visul unei vieți mai bune după ce ajung la destinație, află că realitatea este alta și că toate poveștile frumoase, alături de un lanț lung de promisiuni, au fost doar minciuni. Atunci, tot ce rămâne de făcut este să se supună noului șef. Scopul de ex-

ploatare este diferit de la o rețea la alta: femeile și fetele tinere sunt traficate în scopul exploatarea sexuală, bărbatilor pentru a efectua munca forțată, copiii sunt exploatați pentru prelevare ilegală de organe sau țesuturi pentru transplant; la traficul de copii putem include și adoptarea ilegală a acestora, abuzarea sexuală însoțită de abuzuri fizice și psihice sau chiar răpirea lor.

În urma scopurilor îndeplinite de către traficanții rețelelor de organizații criminale transnaționale, volumul profiturilor face ca aceste rețele să se plaseze pe locul trei după traficul cu arme și cel cu droguri. Potrivit unor date făcute publice, traficanții de persoane obțin din acest business criminal un profit anual de circa 8 miliarde de dolari.

Relațiile din cadrul familiei pot avea o mare influență asupra tinerilor și minorilor, care sunt supuși mai ușor riscului de a putea fi manipulați, asta pentru că situația lor familială este direct proporțională cu riscul traficării.

Conform unor statistici, este demonstrat faptul că cei care ajung victime ale traficanților sunt adesea orfanii, cât și copiii din familiile incomplete sau cu părinții plecați peste hotare, ori cei care și-au pierdut un părinte sau ambii. În rețelele traficanților ajung și foarte mulți minori traumatizați de violența pe care o văd în familia lor, iar în cazul adulților, lipsa înțelegerii reciproce a soților și pre-

zența violenței fizice și psihice creează victimele perfecte.

Deși se duce o luptă asiduă de combatere a fenomenului, victime-



le traficului de ființe umane încă sunt numeroase. Cum poți evita să devii o victimă a traficului de ființe umane? Selectează-ți cu atenție anturajul, nu te încrede în persoane necunoscute sau chiar cunoscute care îți promet slujbe minunate în străinătate, fii o persoană informată și educată! Nu uita: preocuparea pentru propria educație te ferește de multe probleme!

Andreea DIACONU
Clasa a X-a D
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)

Spune NU drogurilor

În zilele noastre, majoritatea adolescenților devin dependenți de substanțe interzise. Vedem peste tot: la știri, în ziare, pe internet cum tinerii de astăzi își distrug sănătatea și în același timp viața, cedând în fața tentației drogurilor.

Termenul drog are mai multe accepțiuni. În sens larg desemnează orice substanță (naturală sau artificială) care prin natura sa chimică determină alterarea funcționării unui organ. Cele mai consumate droguri,

atât de tineri cât și de persoane înaintate în vârstă sunt: cofeina, cannabisul (cunoscut sub numele de marijuana), etanolul (denumit în mor obișnuit alcool), tutunul și cocaina.

Care sunt cauzele care îi determină pe tineri să consume droguri? Cele mai frecvente motive sunt: stresul provocat de școală, traume precum divorțul părinților, pierderea cuiva drag, dorința de a fi acceptat, stima de sine foarte scăzută, curiozitatea, auto-medicația (unii tineri experimen-

tează drogurile și sunt absolut seduși de euforia pe care le-o provoacă), acce-



Zodia Elevului

sul facil la droguri, atenția exagerată/deficitul de atenție.

Pentru a lupta împotriva consumului de droguri, a fost fondată Agenția Națională Antidrog, misiunea acesteia fiind de a elabora, coordona, evalua și monitoriza, la nivel național, politicile în domeniul prevenirii și combaterii traficului și consumului ilicit de droguri. Agenția își propune să fie o instituție de referință, pe plan național și internațional, în domeniul antidrog, să promoveze un sistem coerent de asistență, prevenire și com-

batare, prin elaborarea de documente programatice adaptate fenomenului. De asemenea, Agenția Națională Antidrog pune în centrul activităților sale următoarele valori: comunitatea, țara, credința, familia și prietenii.

Urmările consumului de droguri sunt notele mici la școală sau scăderea performanțelor școlare, izolarea, închiderea în sine, depresia sau oboseala, influența excensivă a anturajului sau schimbarea prietenilor, ostilitatea și lipsa de cooperare, deteriorarea relațiilor cu familia, pierderea

interesului pentru aspectul exterior sau pentru igienă, pierderea interesului pentru sport și preocupările obișnuite, schimbarea regimului de somn și a obiceiurilor alimentare, semne fizice ca: înroșirea ochilor, rinoree, răceli frecvente, scădere rapidă în greutate.

Merită să-ți distrugi viața din cauza consumului de droguri?

Noi credem că NU!

Diana COSTAN
Bianca PALADE
Clasa a XII-a B
foto: Cristi ȘERBAN
(absolvent LIS)

NU, mamă ...

„Nu, mamă ... Nu am chef să îmi fac patul azi și tată, da, aseară am fost taman în clubul în care mi-ai spus să nu mă duc pentru că acolo se strâng toți cei care n-au sămbăta treabă acasă. Nu am avut timp să scot câinele în parc și am uitat și să duc la poștă coletul care zace pe cuierul din hol de aproape o săptămână. Nu am habar de facultate, nici ce se va întâmpla cu mine peste câțiva ani, dar voi fi bine. Sunt bine...”

Câți dintre voi, cei mari și înțelepți, nu ați avut de-a face cu asemenea vorbe? Câți nu v-ați întrebat măcar o dată ce este în neregulă cu noi, „adolescenții din ziua de azi”? Înainte să cădeți pradă acestui clișeu, am pus pe hârtie câteva gânduri care să vă introducă într-o scurtă călătorie prin mintea noastră.

Noi încă suntem generația frumoasă, noi încă suntem copiii buni, înțelepți? Da, avem concepțiile noastre de viață nu tocmai conformiste, avem „pitici pe creier”, avem așa-zisele ambiții prostești și un întreg arsenal de cuvinte nepotrivite pe care să le aruncăm în cine nu trebuie atunci când ne simțim atacați, însă putem jura pe tot

ce e mai sfânt că suntem niște oameni buni, pe cale de a deveni din ce în ce mai buni, cu fiecare zi. Suntem, cum s-ar spune, niște „revoltați” cu bune intenții. Noi suntem tinerii care chiulesc din când în când de la ore ca să compună un cântec sau care mai rup din oraș câte un afiș cu trupa preferată ca să și-l lipească pe perete, în cameră. Dar credeți-ne, suntem aspru judecați pentru fiecare lucru mărunț pe care îl facem. Nu avem totuși în intenție să provocăm rău nimănui (cu toate că distrugerea și revolta par să ne guverneze întreaga adolescență) cu excepția, probabil involuntară, a nouă înșine.

Suntem esențe tari ținute în sticlute mici pe a căror etichetă ar părea că scrie „Conținut aflat sub presiune! Umblați cu grijă!” Da, adevărul este că niciodată nu poți ști când suntem pe cale să „erupem” și să distrugem tot ce mai există bun și frumos în jurul sau în interiorul nostru. Așadar, dragi oameni mari, tot ceea ce avem nevoie pentru a funcționa ca niște adolescenți normali este înțelegerea și, cel mai important, dragostea. Avem nevoie de iubire din partea voastră

pentru că trecem prin perioada în care ne iubim pe noi înșine cel mai puțin. Și la ce bun să ne îndrăgostim și să iubim pe alții, dacă nu ne putem iubi pe noi?

Ce altceva mai vrem de la voi? Să vă aduceți aminte că ați fost ca noi și să vreți să recunoașteți. Nu ne încălziți cu nicio replică începând cu „Pe vremea mea” și terminând cu „Ai să ajungi la vorbele mele”. Noi nu ne dorim nici să știm cum v-ați trăit adolescența și nici să ajungem peste ani să le repetăm copiilor noștri vorbele pe care le-ați auzit și voi la rândul vostru și pe care acum ni le roștiți nouă. Avem nevoie să știm că, dacă greșim, nu suntem nici primii și nici ultimii oameni cărora li se întâmplă, însă mai mult decât atât, avem nevoie să înțelegem un lucru extrem de important: că orice greșală, mai devreme sau mai târziu, se plătește. Iar adesea suntem nevoiți să plătim un preț scump.

Cu toate acestea, ne place să visăm frumos și să ne facem iluzii. Încă mai suntem generația care știe să viseze... Avem înaintea o viață, un drum lung și greu, împodobit cu fulgere și pavat cu bucăți de stele.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XII-a D

Echipa de redacție

Revista Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu
Bulevardul Independenței, nr. 2, Panciu, Vrancea

Design și editare

Georgiana COCIORBĂ - X A
Eduard CRUCIANU - X A
Andrei Ștefan GHEOCA - XI B
Gabriel ROMAN - IX A
Eduard PĂTRAȘC - IX A

Realizatori de articole

Anda MERLOIU - absolventă LIS
Alexandra CONSTANTINOVICI - absolventă LIS
Andreea CROITORU - absolventă LIS
Monica NIȚOIU - absolventă LIS
Alina CHIȘLIAC - absolventă LIS
Remus POIANĂ - absolvent LIS
Laura MATEȘ - muzeograf
Muzeul Memorial *Ioan Slavici* - *Emil Monția* din Șiria
Alexandra DRILEA - X A
Loredana CHIRILĂ - X A
Cătălina GHIMPU - X A
Laura ALBU - X A
Laura ȚĂLINĂ - X A
Gratiela TRIFĂNESCU - X A
Andreea DIACONU - X D
Claudia OPREA - X D
Vlad ILIESCU - X D
Alexandra CHIRILĂ - XII B
Irina ȘERBAN - XII B
Diana COSTAN - XII B
Silvia RAGEA - XII B
Bianca PALADE - XII B
Bianca CARABĂ - XII B
Ramona IGNAT - XII B
Denisa POPA - XII B
Andreea ISTRATE - XII B
Miruna TUTOVEANU - XII D
Ana-Maria COSTIN - XII D
Elena POCRIȘ - XII D
Loredana STOICA - XII D
Cornelia NOR - XII D
Profesor Constantin-Ioan GÂRLEANU
Profesor Teodora DANȚIȘ

Fotografii: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea

www.lispanciu.ro



Website Revista



Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" Panciu